

86, 87 και 88 ΚΠολΔ

Σχέση δικονομικής εγγυήσεως, κατ' άρθρο 88 ΚΠολΔ, δεν θεμελιώνει η έννομη σχέση ενεχυρίασης - εκχώρησης απαιτήσεων μεταξύ του προσεπικαλούντος οφειλέτη και του προσεπικαλούμενου ενεχυραστή - εκχωρητή.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Αριθμός Απόφάσεως

776/2019

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές, Νίκη Αστερή, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Σοφία Καραγεωργίου, Πρωτόδικη, Σπυρίδωνα Καποδίστρια, Πρωτόδικη - Εισηγητή, και από την Γραμματέα, Αικατερίνη Αλεξοπούλου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, την 28 Φεβρουάριου 2018, για να δικάσει τις υποθέσεις μεταξύ :

Ι. ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ - ΚΑΘ' ΗΣ Η ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ : ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία και τον διακριτικό τίτλο υπό την ιδιότητά της ως οιονεί καθολικής διαδόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία λόγω συγχωνεύσεώς της δια απορροφήσεως, νομίμως εκπροσωπούμενης, εδρεύουσας στην Αθήνα, επί της οδού αρ. με ΑΦΜ, η οποία προκατέθεσε εμπροθέσμως έγγραφες προτάσεις δια της πληρεξούσιας δικηγόρου της και γραμμάτια προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του ΔΣΑ (άρθρα 61 παρ. 1, 2 και 4 εδ. α' του Ν. 4194/2013), καθώς και το υπ' αριθμ. ειδικό πληρεξούσιο της Συμβολαιογράφου Αθηνών (άρθρα 94 παρ. 1, 96 παρ. 1 και 237 παρ. 1 ΚΠολΔ, ως ισχύουν μετά την τροποποίησή τους με τον Ν. 4335/2015)] και δεν εκπροσωπήθηκε στο Δικαστήριο από πληρεξούσιο δικηγόρο.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ - ΑΝΑΚΟΙΝΩΝΟΥΣΑΣ ΤΗ ΔΙΚΗ - ΠΡΟΣΕΠΙΚΑΛΟΥΣΑΣ - ΠΑΡΕΜΠΙΠΤΟΝΤΩΣ ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ - ΥΠΕΡ ΗΣ Η ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ : ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία και τον διακριτικό τίτλο ως οιονεί καθολικής διαδόχου του αποσχισθέντος κλάδου Διανομής της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία και τον διακριτικό τίτλο (άρθρο 123 του Ν.4001/2011), νομίμως εκπροσωπούμενης, (...)

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΔΙΚΗΣ - ΠΡΟΣΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ - ΠΑΡΕΜΠΙΠΤΟΝΤΩΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ - ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΥΣΑΣ : ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία (...)

Η ΕΝΑΓΟΥΣΑ ζητεί να γίνει δεκτή, για όσους λόγους εκθέτει σε αυτήν, η από 27-07-2017 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως δικογράφου 564788/2751/31-07-2017 αγωγή της, η οποία προσδιορίσθηκε προς συζήτηση κατά την στην αρχή της παρούσας αναφερόμενη δικάσιμο και ενεγράφη στο οικείο πινάκιο, με αριθμό ΣΤΑ5/13.

Η ΑΝΑΚΟΙΝΩΝΟΥΣΑ ΤΗ ΔΙΚΗ – ΠΡΟΣΕΠΙΚΑΛΟΥΣΑ ΠΑΡΕΜΠΙΠΤΟΝΤΩΣ ΕΝΑΓΟΥΣΑ ζητεί να γίνει δεκτή, για όσους λόγους εκθέτει σε αυτήν, η από 26-10-2017 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως δικογράφου 589654/3756/27-10-2017 ανακοίνωση δίκης - προσεπίκληση σε παρέμβαση και παρεμπίπτουσα αγωγή της, η οποία προσδιορίσθηκε προς συζήτηση κατά την στην αρχή της παρούσας αναφερόμενη δικάσιμο και ενεγράφη στο οικείο πινάκιο, με αριθμό ΣΤΑ5/14.

Η ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ - ΠΡΟΣΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ -ΠΑΡΕΜΠΙΠΤΟΝΤΩΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗ - ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΥΣΑ ζητεί να γίνει δεκτή, για όσους λόγους εκθέτει σε αυτήν, η από 29-11-2017 και με

αριθμό εκθέσεως καταθέσεως δικογράφου 601892/4230/29-11-2017 παρέμβασή της, η οποία προσδιορίσθηκε προς συζήτηση κατά την στην αρχή της παρούσας αναφερόμενη δικάσιμο και ενεγράφη στο οικείο πινάκιο, με αριθμό ΣΤΑ5/15.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Νομίμως συνεκφωνήθηκαν και φέρονται προς συζήτηση : Α) η από 27- 07-2017 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως δικογράφου 564788/2751/31-07- 2017 αγωγή, Β) η από 26-10-2017 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως δικογράφου 589654/3756/27-10-2017 ανακοίνωση δίκης - προσεπίκληση σε παρέμβαση και παρεμπίπτουσα αγωγή και Γ) η από 29-11-2017 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως δικογράφου 601892/4230/29-11-2017 παρέμβαση. Θα πρέπει, δε, άπαντα τα ως άνω ένδικα βοηθήματα να συνεκδικασθούν, καθόσον, λόγω της πρόδηλης, κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου, μεταξύ τους συνάφειας, ως εδραζόμενα κατά την ιστορική τους βάση στα ίδια πραγματικά περιστατικά, διευκολύνεται και επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης, ενώ τοιουτοτρόπως επέρχεται και μείωση των εξόδων της (άρθρα 31 παρ. 1, 246 και 285 εδ. α' ΚΠολΔ).

Από τις διατάξεις των άρθρων 455, 460, 458, 461 και 462 ΑΚ, συνάγεται ότι η σύμβαση εκχώρησης έχει ως αποτέλεσμα αφενός μεν τη μεταβίβαση της απαίτησης από τον εκχωρητή στον εκδοχέα, ο οποίος μετά την αναγγελία καθίσταται ο μόνος δικαιούχος αυτής, αφετέρου, δε, τη μεταβίβαση συγχρόνως των υποθηκών, εγγυήσεων, ενεχύρων και όλων γενικώς των παρεπόμενων δικαιωμάτων, που ασφαλίζουν την απαίτηση.

Εξάλλου, η εξουσία διεξαγωγής της δίκης ανήκει, καταρχήν, στον εμφανιζόμενο, κατά το ουσιαστικό δίκαιο, ως φορέα του δικαιώματος (δικαιούχο), ο οποίος είναι και ο μόνος που νομιμοποιείται, κατά το άρθρο 68 του ΚΠολΔ, ενεργητικά στην άσκηση αγωγής για το δικαίωμα. Επομένως, αν η απαίτηση έχει εκχωρηθεί, νομιμοποιείται πλέον να ασκήσει αγωγή κατά του οφειλέτη ο εκδοχέας και όχι ο εκχωρητής, ο οποίος έχει ήδη αποξενωθεί από την απαίτηση. Το ίδιο ισχύει και για τη εκχώρηση που γίνεται με σκοπό την εξασφάλιση του εκδοχέα, δηλαδή για τη γνωστή ως καταπιστευτική εκχώρηση, αφού και στη μορφή αυτή εκχώρησης αποκόπτεται κάθε δεσμός του εκχωρητή με την απαίτηση, η οποία περιέρχεται πλήρως στον εκδοχέα και αυτός είναι πλέον ο μόνος νομιμοποιούμενος να επιδιώξει δικαστικά την αναγνώριση ή την επιδίκασή της σε αυτόν (ΑΠ 114/2008).

Από την καταπιστευτική εκχώρηση διαφέρει η ενεχύραση απαίτησης, αφού με αυτή δεν μεταβιβάζεται η απαίτηση, αλλά συνιστάται σε αυτή εμπράγματο μόνο βάρος. Με δεδομένο, όμως, ότι και με την ενεχύραση απαίτησης επιδιώκεται, όπως και με την καταπιστευτική εκχώρηση, η παροχή ασφάλειας στον δανειστή για άλλη απαίτησή του εναντίον εκείνου που του παρέχει την ασφάλεια, οι δύο αυτές νομικές μορφές ομοιάζουν κατά τον Ο οικονομικό τους σκοπό και, συνεπώς, μπορούν αναλόγως να εφαρμοστούν συμπληρωματικά και στην καταπιστευτική εκχώρηση οι διατάξεις για την ενεχύραση απαίτησης. Ειδικότερα, από τις διατάξεις των άρθρων 1247 και 1248 ΑΚ, συνάγεται ότι η σύσταση ενεχύρου απαίτησης γίνεται με συμφωνία ενεχυράζοντος και δανειστή, η οποία καταρτίζεται με συμβολαιογραφικό έγγραφο ή με ιδιωτικό βέβαιης χρονολογίας και γνωστοποιείται στον οφειλέτη από τον ενεχυραστή.

Το ενέχυρο αυτό, αν μεν το ασφαλιζόμενο χρέος δεν έληξε, χορηγεί, κατά το άρθρο 1253 ΑΚ, στον δανειστή το δικαίωμα να εισπράξει από κοινού με τον ενεχυραστή την απαίτηση που είναι χρηματική, ενώ αν το ασφαλιζόμενο χρέος έληξε, ο δανειστής δικαιούται, κατά το άρθρο 1254 ΑΚ, είτε να εισπράξει την ενεχυρασθείσα απαίτηση κατά το ποσό, όμως, μόνον που απαιτείται για την ικανοποίησή του, είτε να απαιτήσει να του εκχωρηθεί αυτή κατά το ίδιο ποσό αντί καταβολής.

Παρόμοιο ενέχυρο προβλέπεται και από τα άρθρα 36 και 39 του ν.δ/τος της 17.7/13.8.1923, που διατηρήθηκε σε ισχύ αρχικά με το άρθρο 41 ΕισΝΑΚ και, ακολούθως, με το άρθρο 52 παρ. 3 ΕισΝΚΠολΔ.

Το τελευταίο αυτό ενέχυρο διαφέρει από το πρώτο, κατά το ότι:

- (α) το συστατικό του ενεχύρου έγγραφο μπορεί να είναι απλό, δηλαδή να μη φέρει βέβαιη χρονολογία
- (β) η ενεχύραση γνωστοποιείται στον τρίτο από οποιονδήποτε από τους συμβαλλομένους και όχι μόνον από τον ενεχυραστή
- (γ) η γνωστοποίηση αυτή συντελείται με ειδικό τρόπο, ήτοι με την επίδοση αντιγράφου της σύμβασης ενεχύρασης ή με άλλον ισοδύναμο τρόπο, όπως είναι η επίδοση αγωγής ή η αναγγελία σε πλειστηριασμό και
- (δ) από την επίδοση αυτή επέρχεται από τον Νόμο εκχώρηση της ενεχυρασθείσας απαίτησης στον δανειστή, που σημαίνει ότι αποκόπτεται έκτοτε κάθε δεσμός του ενεχυραστή με την ενεχυρασθείσα απαίτηση, την οποία, στην έκταση που εκχωρήθηκε, δεν μπορεί ούτε να εισπράξει, αν καταστεί ληξιπρόθεσμη πριν από την ασφαλισμένη απαίτηση, ούτε να τη μεταβιβάσει περαιτέρω (ΑΠ 988/2004).

Παράλληλα, ο ενεχυρούχος δανειστής θεωρείται νομέας της ενεχυρασθείσας απαίτησης και δικαιούται κατά το άρθρο 44 του ως άνω ν.δ/τος να την εισπράξει, ενώ μετά την εξόφληση του ασφαλιζόμενου χρέους υποχρεούται να αποδώσει το τυχόν υπόλοιπό της στον ενεχυραστή (ΑΠ 1362/2003).

Σε κάθε περίπτωση η ως άνω από τον Νόμο εκχώρηση της ενεχυρασθείσας απαίτησης δεν πρέπει να υπερακοντίζει τον σκοπό, για τον οποίο συμφωνήθηκε και με την έννοια αυτή αφενός μεν είναι επιτρεπτή η κατάσχεση της ενεχυρασθείσας απαίτησης από δανειστή του ενεχυραστή στα χέρια του ενεχυρούχου δανειστή ως τρίτου (ΑΠ 1065/2009), αφετέρου δε αν αποσβεσθεί το ασφαλιζόμενο χρέος πριν από την είσπραξη της απαίτησης, δικαιούται ο ενεχυραστής να ζητήσει την επανεκχώρηση σε αυτόν της απαίτησης, κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 1232 του ΑΚ, δεδομένου ότι και μετά την εξόφληση του χρέους (βλ. άρθρο 1243 αρ. 1 ΑΚ) δεν αναιρείται αυτοδικαίως η εκχώρηση, αλλά παραμένει η ενεχυρούχος δανείστρια δικαιούχος ολόκληρης της ενεχυρασθείσας απαίτησης, μόνο που έχει την υποχρέωση να αποδώσει στον οφειλέτη το μετά την εξόφληση του χρέους υπόλοιπο (ΑΠ 1564/2017, ΑΠ 1168/2015, ΑΠ 1883/2014, ΑΠ 1576/2014, ΑΠ 1029/2010, ΑΠ 1065/2009, ΑΠ 512/2008, ΑΠ 1991/2007, ΑΠ 1915/1999, ΑΠ 108/1997, ΕφΠατρ 763/1999).

Η κατ' άρθρο 1232 ΑΚ αξίωση, μολονότι πηγάζει από την εμπράγματη ενεχυρική σχέση, είναι ενοχικής φύσεως (ΕφαΘ 4944/1993).

(Α) Στην προκειμένη περίπτωση, με την κρινόμενη, υπό στοιχείο Α' ως άνω κύρια αγωγή της, η ενάγουσα τράπεζα ιστορεί ότι, δυνάμει της υπ' αριθμ. συμβάσεως πιστώσεως με ανοιχτό (αλληλόχροε) λογαριασμό, μετά των προσθέτων συμφώνων, προσαρτημάτων και προσθέτων πράξεών της, που συνήφθησαν μεταξύ αφενός της ως πιστώτριας, οιονεί καθολική διάδοχος της οποίας κατέστη η ίδια (ενάγουσα), λόγω συγχωνεύσεως δι' απορροφήσεως, και αφετέρου της εταιρείας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «...», η οποία, ακολούθως, μετασηματίσθηκε στην ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία «...», ως πιστούχου, ανοίχθηκε υπέρ της τελευταίας πίστωση αρχικώς έως του χρηματικού ποσού των 674.981,66 ευρώ, η οποία τελικώς διαμορφώθηκε στο χρηματικό ποσό των 4.000.000,00 ευρώ, εξυπηρετούμενη από ανοιχτό (αλληλόχροε) λογαριασμό, υπό τους ειδικότερα διαλαμβανόμενους όρους και συμφωνίες της ως άνω συμβάσεως, των προσθέτων συμφώνων, των προσθέτων πράξεων και των παραρτημάτων αυτής.

Ότι η ανωτέρω πιστούχος εταιρεία έκανε χρήση της χορηγηθείσας σε αυτήν πιστώσεως, τηρηθέντων συναφώς των ειδικότερα μνημονευόμενων στην αγωγή λογαριασμών, ενώ, καθώς η πιστούχος και οι εγγυητές αυτής δεν εκπλήρωσαν τις συμβατικές τους υποχρεώσεις, η ίδια (ενάγουσα) προέβη, τη 13η-02-2017, στο κλείσιμο των εν λόγω λογαριασμών, οι οποίοι εμφάνιζαν χρεωστικό κατάλοιπο, συνολικού ποσού 1.613.882,69 ευρώ.

Ότι, περαιτέρω, δυνάμει των αναφερόμενων στο αγωγικό δικόγραφο έγγραφων συμβάσεων εκχωρήσεως απαιτήσεων, λόγω ενεχύρου, που συνήφθησαν εγγράφως μεταξύ της και της ανωτέρω πιστούχου εταιρείας και κοινοποιήθηκαν στην εναγόμενη εταιρεία με την επωνυμία «...», η πιστούχος εταιρεία συνέστησε ενέχυρο υπέρ της ανωτέρω τράπεζας και εκχώρησε σε αυτή, λόγω ενεχύρου, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν.δ. 17-07/13-08-1923, προς εξασφάλιση των απαιτήσεων της τελευταίας, που απέρρεαν από τη μεταξύ τους συναφθείσα υπ' αριθμ. 3 σύμβαση πιστώσεως, τις τυχόν μελλοντικές αυξήσεις της και από το κατάλοιπο του αλληλόχρεου λογαριασμού, το οποίο θα προέκυπτε κατά το κλείσιμό του, πλέον τόκων και εξόδων, και ανεξαρτήτως από το ληξιπρόθεσμο ή μη αυτών (εξασφαλιζόμενων απαιτήσεων), τις απαιτήσεις της κατά της εναγόμενης εταιρείας, που απέρρεαν από την προεξόφληση του 9^{ου}, 10^{ου}, 11^{ου}, 12^{ου}, 13^{ου}, 14^{ου}, 15^{ου} και 16^{ου} λογαριασμού επί πιστοποιημένων εκτελεσθεισών εργασιών, που αφορούσαν στο έργο, συνολικού χρηματικού ποσού 635.265,55 ευρώ, σύμφωνα με τα ενσωματωμένα στο αγωγικό δικόγραφο φωτοτυπικά αντίγραφα των εκδοθέντων συναφώς τιμολογίων της πιστούχου εταιρείας, άλλως συνολικού χρηματικού ποσού 604.277,01 ευρώ, σύμφωνα με τα πληρωτέα και εγκριθέντα προς προεξόφληση από την εναγομένη χρηματικά ποσά.

Ότι, μάλιστα, η ως άνω εκχωρήτρια εταιρεία συνεκχώρησε προς την τράπεζα άπαντα τα σχετικά δικαιώματά της, προσωπικά και πραγματικά και τις σχετικές αγωγές της, συμπεριλαμβανομένων των απαιτήσεών της από τα σχετικώς εκδοθέντα τιμολόγια, σε όποιο χρηματικό ποσό και ανέρχονταν αυτές (απαιτήσεις), ενώ εξουσιοδότησε ανέκκλητα την τράπεζα, όπως εισπράττει μόνη αυτή, χωρίς άλλη διατύπωση ή σύμπραξή της, τις ανωτέρω απαιτήσεις σε οποιοδήποτε ποσό ήθελε ανέλθουν και παρήγγειλε την εναγομένη οφειλέτρια να καταβάλλει τα ποσά των εν λόγω απαιτήσεων απευθείας στην τράπεζα.

Ότι μολοντί, όμως, η ίδια κατέστη τιοιουτοτρόπως μοναδική κυρία των ως άνω εκχωρηθεισών απαιτήσεων, όταν κάλεσε, με έγγραφη επιστολή της, την εναγομένη να της γνωστοποιήσει την εξέλιξη του έργου, στο οποίο αφορούσαν οι σχετικοί λογαριασμοί και τα εκδοθέντα συναφώς τιμολόγια της πιστούχου εταιρείας, καθώς και την εκτιμώμενη ημερομηνία εξοφλήσεως αυτών, η τελευταία (εναγομένη), με τις από 14-04-2016 και 13-07-2016 ηλεκτρονικές, απαντητικές της επιστολές, ισχυρίσθηκε ότι οι επίμαχες οφειλές της είχαν εξοφληθεί, δια της καταθέσεως των σχετικών χρηματικών ποσών σε μη ενεχυριασμένο υπέρ της ενάγουσας λογαριασμό, δικαιούχος του οποίου ήταν η πιστούχος εταιρεία «...». Ότι, ακολούθως, η ενάγουσα απέστειλε στην εναγομένη, κατά την ημερομηνία της 29^{ης}-12-2016, την από 28-12-2016 επιστολή της, με την οποία της δήλωσε πως οι γενόμενες εκ μέρους της καταβολές δεν συνιστούσαν εξόφληση της οφειλής της έναντι της τράπεζας και την κάλεσε, όπως εντός προθεσμίας είκοσι (20) ημερών από της προς αυτήν κοινοποιήσεως της ανωτέρω εξωδίκου δηλώσεως, καταβάλλει στην ίδια το συνολικώς οφειλόμενο χρηματικό ποσό των 635.265,55 ευρώ, νομιμοτόκως από της εκδόσεως έκαστου τιμολογίου της πιστούχου εταιρείας.

Με βάση, δε, αυτό το ιστορικό, η ενάγουσα, επικαλούμενη πως η εναγομένη αρνείται μέχρι και σήμερα να της καταβάλλει τις ανωτέρω εκχωρηθείσες σε αυτήν απαιτήσεις, που απέρρεαν από την προεξόφληση του 9ου, του 10ου, του 11ου, του 12ου, του 13ου, του 14ου, του 15ου και του 16ου λογαριασμού επί πιστοποιημένων εκτελεσθεισών εργασιών και αφορούν στο έργο «ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΣΕ Υ/Σ/ ΠΟΛΕΩΣ», ζητεί να υποχρεωθεί η εναγομένη να της καταβάλλει κυρίως μεν το συνολικό χρηματικό ποσό των 635.265,55 ευρώ (σύμφωνα με τα ενσωματωμένα στο αγωγικό δικόγραφο φωτοτυπικά αντίγραφα των εκδοθέντων συναφώς τιμολογίων της πιστούχου εταιρείας), άλλως το συνολικό χρηματικό ποσό των 604.277,01 ευρώ (σύμφωνα με τα πληρωτέα και εγκριθέντα προς προεξόφληση από την εναγομένη χρηματικά ποσά), και δη νομιμοτόκως από την επομένης της εκδόσεως έκαστου εκ των παρατιθέμενων στην αγωγή σε φωτοτυπικά αντίγραφα τιμολογίων της πιστούχου εταιρείας, άλλως

από την 30η-12-2016, ήτοι την επομένη της επιδόσεως στην εναγομένη της προμνησθείσης από 28-12-2016 εξωδίκου δηλώσεώς της, και έτι επικουρικότερον από την επομένη της επιδόσεως της ένδικης αγωγής και μέχρις εξοφλήσεως.

Επίσης, ζητεί να κηρυχθεί η εκδοθησομένη απόφαση προσωρινώς εκτελεστή και να καταδικασθεί η εναγομένη στα δικαστικά της έξοδα. Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα, η κρινόμενη αγωγή, για το καταψηφιστικό αντικείμενο της οποίας έχει καταβληθεί το προσήκον τέλος δικαστικού ενσήμου, με τις νόμιμες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. το υπ' αριθμ.0816117/22-11-2017, σειράς Θ', διπλότυπο εισπράξεως, τύπου Α, της Δ.Ο.Υ. ΙΓ Αθηνών, που προσκομίζει η ενάγουσα), αρμοδίως καθ' ύλην (άρθρα 7, 8, 9, 10, 14 παρ. 2 και 18 ΚΠολΔ) και κατά τόπον (άρθρο 25 παρ. 2 ΚΠολΔ) εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, κατά την προκειμένη τακτική διαδικασία, ενώ τυγχάνει νόμιμη, κατά το επικουρικώς προβαλλόμενο αγωγικό αίτημά της, περί επιδικάσεως στην ενάγουσα του συνολικού ποσού των 604.277,01 ευρώ, που αντιστοιχεί στα εκχωρηθέντα, πληρωτέα και εγκριθέντα προς προεξόφληση από την εναγομένη χρηματικά ποσά, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στην ανωτέρω νομική σκέψη, ως ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 340, 346, 361,455, 460, 681,694, 1247, 1248 ΑΚ, 39, 44, 47, 64-67 του Ν.Δ/τος της 17-07/13-08-1923 «περί ειδικών διατάξεων επί ανωνύμων εταιρειών», 907, 908 παρ. 1 περ. στ', 176 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ.

Αντιθέτως, ως μη νόμιμο θα πρέπει να απορριφθεί το κυρίως προβαλλόμενο αγωγικό αίτημα, περί επιδικάσεως στην ενάγουσα του χρηματικού ποσού των 635.265,55 ευρώ, που αντιστοιχεί στα ειδικότερα μνημονευόμενα στην αγωγή τιμολογία της για τους 9°, 10°, 11°, 12°, 13°, 14°, 15° και 16° λογαριασμούς επί πιστοποιημένων εκτελεσθεισών εργασιών του έργου «ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΣΕ Υ/Σ/ ΠΟΛΕΩΣ Μ.Τ./Χ.Τ.», καθώς, όπως προκύπτει από τα ενσωματωμένα στο αγωγικό δικόγραφο επίμαχα τιμολόγια, αλλά και τα αντίστοιχα έγγραφα εγκρίσεως εκ μέρους της εναγομένης της προεξοφλήσεως των απαιτήσεων της εταιρείας «...», τα πληρωτέα στην τελευταία χρηματικά ποσά προσδιορίζονταν μετά την αφαίρεση από το γενικό σύνολο εκάστου τιμολογίου (συμπεριλαμβανομένου και του αναλογούντος ΦΠΑ), αφενός μεν παρακρατήσεως ΦΕ ποσοστού 3% και αφετέρου κρατήσεων καλής εκτελέσεως ποσοστού 3%, ενώ συμποσοούμενα τα εναπομείναντα αυτά πληρωτέα ποσά, ήτοι οι εκχωρηθείσες στην ενάγουσα απαιτήσεις, ανέρχονται στο συνολικό ποσό των 604.277,01 ευρώ. Περαιτέρω, τα σωρευόμενα, τόσο κυρίως, όσο και επικουρικώς αιτήματα τοκογονίας από χρόνο προγενέστερο της επομένης της επιδόσεως της ένδικης αγωγής τυγχάνουν απορριπτέα ως μη νόμιμα.

Ειδικότερα, ως νόμω αβάσιμο πρέπει να απορριφθεί το κυρίως σωρευόμενο, παρεπόμενο αίτημα τοκογονίας επί του τυχόν επιδικασθησόμενου στην ενάγουσα κεφαλαίου, και δη από την επομένη της εκδόσεως εκ μέρους της εκάστου εκ των αναφερόμενων στο αγωγικό δικόγραφο τιμολογίων της, καθώς αυτή δεν επικαλείται πως η ημερομηνία εκδόσεως των εν λόγω τιμολογίων αποτελούσαν, κατά τη μεταξύ των συμβαλλόμενων μερών συμφωνία, δήλες ημέρες καταβολής εκ μέρους της εναγομένης προς την ενεχυράστρια οφειλέτρια εταιρεία «...» των αντιστοίχως τιμολογηθέντων και ήδη επιμέρους αιτούμενων χρηματικών ποσών (πρβλ. άρθρο 341 ΑΚ).

Ωσαύτως, δε, μη νόμιμο και εντεύθεν απορριπτέο τυγχάνει και το επικουρικώς προβαλλόμενο αίτημα τοκογονίας από την 30^η-12-2016, ήτοι από την επομένης της επιδόσεως προς την εναγομένη της από 28-12-2016 εξωδίκου δηλώσεως-οχλήσεως της ενάγουσας. Και τούτο, καθώς, μολονότι η ενάγουσα, με την ένδικη αγωγή της, επικαλείται πως, με την ως άνω εξώδικη δήλωσή της, έταξε στην εναγομένη προθεσμία είκοσι (20) ημερών από της προς αυτήν κοινοποιήσεως της εν λόγω εξώδικης δηλώσεώς της, προκειμένου να της καταβάλει τις επίμαχες ενεχυρασθείσες απαιτήσεις, συνολικού ποσού 635.265,55 ευρώ, ωστόσο δεν ζητεί τόκους υπερημερίας επί του επιδικασθησόμενου σε αυτήν κεφαλαίου, από την πάροδο της προθεσμίας αυτής, ενώ δεν μπορεί να εκτιμηθεί από το παρόν Δικαστήριο ότι τούτο εμπεριέχεται ως έλασσον στο προεκτεθέν (επικουρικώς προβαλλόμενο)

παρεπόμενο αίτημά της, διότι μία τέτοια εκτίμηση θα αντέκειτο προδήλως στη θεμελιώδη δικονομική αρχή της διαθέσεως του επίδικου αντικειμένου της δίκης (πρβλ. και άρθρο 106 ΚΠολΔ).

Εξάλλου, επισημαίνεται ότι το παρεπόμενο αίτημα περί κηρύξεως της εκδοθησομένης αποφάσεως προσωρινώς εκτελεστής κρίνεται νόμιμο, ως ερειδόμενο στις διατάξεις των άρθρων 907 και 908 παρ. 1 περ. στ' ΚΠολΔ, με την επισήμανση ότι η διάταξη του άρθρου 909 παρ. 1 του ΚΠολΔ, που απαγορεύει την προσωρινή εκτέλεση κατά του Δημοσίου και εν προκειμένω κατά της εναγόμενης «ΔΕΔΔΗΕ ΑΕ», η οποία απολαύει των προνομίων του Δημοσίου (βλ. άρθρο 123 παρ. 3 εδ. α', β' και 8 του Ν. 4001/2011, σε συνδυασμό και με άρθρα 1, 4 παρ. 1 του Ν. 1468/1950 «περί ιδρύσεως Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού», 1 παρ. 1, 35 παρ. 1 περ. β' και 36 παρ. 1 του Β.Δ. 20/28-01-1951 «περί οργανώσεως της διοικήσεως της Δ.Ε.Η.», που κυρώθηκε με τον Ν. 2113/1952, και 9 παρ. 8 και 10 του Ν. 2941/2001), πρέπει να θεωρηθεί κατηρηγμένη, ως ευρισκόμενη σε αντίθεση προς το άρθρο 2 παρ. 3 του Διεθνούς Συμφώνου για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα (Ν. 2462/1997), καθόσον δεν συντρέχει λόγος άνισης, ως προς τούτο, μεταχείρισης (ΟΛΑΠ 21/2001 ΕΛΛΔνη 43, 83. Ν. Νίκας, Δίκαιο Αναγκαστικής Εκτέλεσης Ι, Γενικό Μέρος, § 11, αρ. 31, σελ. 207 επ. Β. Α' Βαθρακοκόιλη, Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας Ερμηνευτική - Νομολογιακή Ανάλυση κατ' άρθρο, Συμπληρωματικός Τόμος, έκδοση 2001, υπό το άρθρο 909, παρ. 2, σελ. 844. Ι. Μπακόπουλος, Ζητήματα αναγκαστικής εκτέλεσης κατά του Ελληνικού Δημοσίου και Αλλοδαπού Δημοσίου, ΕΛΛΔνη 44, 1540), άλλα και ως αντίθετη προς τους υπερνομοθετικής ισχύος κανόνες των άρθρων 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, 1 παρ. 1 του πρώτου πρόσθετου πρωτόκολλου αυτής και 5 παρ. 1 του Συντάγματος (Β. Βαθρακοκόιλη, Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας Ερμηνευτική - Νομολογιακή Ανάλυση κατ' άρθρο, Τόμος Η' - Συμπληρωματικός Τόμος, έκδοση 2006, υπό το άρθρο 909, παρ. 3). Πρέπει, επομένως, η ένδικη αγωγή, καθ' ο μέρος κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Η εναγομένη, αμυνόμενη, με τις νομίμως και εμπροθέσμως κατατεθείσες προτάσεις της, ισχυρίζεται πως, με δεδομένο ότι η ίδια απολαμβάνει όλων των φορολογικών, φορολογικών, δικονομικών και λοιπών προνομίων της δικαιοπαρόχου της, ΔΕΗ ΑΕ, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 123 παρ. 3 εδ. α', β' και 8 του Ν. 4001/2011, σε συνδυασμό και με εκείνες των άρθρων 1,4 παρ. 1 του Ν. 1468/1950 «περί ιδρύσεως Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού», 1 παρ. 1, 35 παρ. 1 περ. β' και 36 παρ. 1 του Β.Δ. 20/28-01-1951 «περί οργανώσεως της διοικήσεως της Δ.Ε.Η.», που κυρώθηκε με τον Ν. 2113/1952, και 9 παρ. 8 και 10 του Ν. 2941/2001, με τις επίμαχες ενεχυράσεις των απαιτήσεων της εταιρείας με την επωνυμία «...» σε βάρος της ίδιας προς την ενάγουσα τράπεζα, δεν ολοκληρώθηκε η εκχώρηση τους και η ενάγουσα δεν κατέστη νόμιμος δικαιούχος αυτών, καθώς δεν τηρήθηκε η προβλεπόμενη από τις διατάξεις των άρθρων 95 του Ν. 2362/1995 και 53 του Ν.Δ. 496/1974 διαδικασία της αναγγελίας των εν λόγω εκχωρήσεων προς την υπηρεσία της που ήταν αρμόδια για την πληρωμή της συγκεκριμένης οφειλής, ήτοι στη Διεύθυνση Οικονομικών (ΔΟΛ) της.

Ο προκείμενος, ωστόσο, ισχυρισμός της εναγομένης ελέγχεται απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος. Και τούτο, διότι η προβλεπόμενη από τις διατάξεις τόσο του άρθρου 95 παρ. 1, 2, 3 και 4 του Ν. 2362/1995, όσο και του άρθρου 53 παρ. 1 του Ν.Δ. 496/1974 διαδικασία εκχωρήσεως απαιτήσεως κατά του Δημοσίου ή νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, με τις οποίες επιβάλλεται επί εκχωρήσεως προς τρίτους χρηματικής απαιτήσεως οφειλόμενης από το Δημόσιο ή ν.π.δ.δ., με ποινή ακυρότητας της αναγγελίας, η κοινοποίηση της αναγγελίας της εκχωρήσεως στο αρμόδιο για την πληρωμή όργανο, αλλά και στην αρμόδια για την αναγνώριση της οικείας δαπάνης αρχή, με σκοπό την εξόφλησή της, δεν αποτελεί, κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, ούτε προνόμιο, ούτε ειδική προστατευτική διάταξη, θεσπισθείσα υπέρ του Δημοσίου, δυναμένη να εφαρμοσθεί αναλογικώς και επί εκχωρήσεως χρηματικής απαιτήσεως κατά της εναγόμενης ως οιονεί καθολικής διαδόχου της σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 123 παρ. 3 εδ. α', β' και 8 του Ν. 4001/2011, σε συνδυασμό και με εκείνες των άρθρων 1, 4 παρ. 1 του Ν. 1468/1950 «περί ιδρύσεως Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού», 1 παρ. 1, 35 παρ. 1 περ. β' και 36 παρ. 1 του Β.Δ. 20/28-01-1951 «περί οργανώσεως της διοικήσεως της ΔΕΗ», που κυρώθηκε με τον Ν. 2113/1952, και 9 παρ. 8 και 10 του Ν. 2941/2001, καθώς δεν περιάγει το Δημόσιο σε πλεονεκτικότερη θέση έναντι των ιδιωτών.

Ειδικότερα, με την τήρηση της διαδικασίας αυτής, το Δημόσιο, δια των συναρμοδίων υπηρεσιών του, ενημερώνεται για την εκχώρηση της απαιτήσεως, αλλά και για να καταστεί δυνατή η έγκαιρη άσκηση εκ μέρους του των τυχόν δικαιωμάτων του κατά του εκδοχέα και να αποφευχθεί τυχόν ζημία του (βλ. Καστριώτη, Η κατάσχεση εις χείρας τρίτου, 2008, σ. 188), όπως ακριβώς και με την τήρηση των κοινών περί αναγγελίας εκχωρήσεως διατάξεων (άρθρο 460 ΑΚ), αλλά και της διατάξεως του άρθρου 39 παρ. 2 του Ν.Δ. της 17.7/13.8.1923 ενημερώνεται και ο ιδιώτης οφειλέτης για την εκχώρηση της απαιτήσεως, αλλά και για να καταστεί δυνατή η έγκαιρη άσκηση εκ μέρους του τυχόν δικαιωμάτων του κατά του εκδοχέα και την αποφυγή τυχόν ζημίας του.

Ακόμη, όπως κατά τις κοινές διατάξεις (άρθρο 460 ΑΚ), η έναρξη των αποτελεσμάτων της εκχωρήσεως για τον εκδοχέα δεν αρχίζει παρά μόνον από την αναγγελία σε αυτόν της εκχωρήσεως, πριν από την οποία η σύμβαση δεν ολοκληρώνεται και ο εκδοχέας δεν αποκτά εξ αυτής δικαίωμα κατά του οφειλέτη (ΑΠ 1317/2009, ΑΠ 114/2008), έτσι και κατά το άρθρο 95 παρ. 5 του Ν. 2362/1995, αν δεν λάβει χώρα η πλήρης ενημέρωση των συναρμοδίων Υπηρεσιών του Δημοσίου με την τήρηση των διατυπώσεων των παραγράφων 1,2 και 3 αυτού, η εκχώρηση δεν ολοκληρώνεται, θεωρείται άκυρη ως προς το Δημόσιο και ο εκδοχέας δεν αποκτά εξ αυτής δικαίωμα κατά του Δημοσίου.

Ως εκ των τούτων, επί εκχωρήσεως απαιτήσεως κατά του Δημοσίου, η τήρηση των αναγκαίων διατυπώσεων του άρθρου 95 παρ. 1,2 και 3 του Ν. 2362/1995 δεν περιάγει το Δημόσιο σε πλεονεκτικότερη θέση έναντι των ιδιωτών σε σχέση με το άρθρο 460 ΑΚ και, επομένως, εκ του άρθρου αυτού (95 του Ν. 2362/1995) το Δημόσιο δεν αρρύεται συναφώς προνόμιο.

Εξάλλου, εφόσον ο νομοθέτης ήθελε την επέκταση της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 95 του Ν. 2362/1995 διαδικασίας υπέρ της ΔΕΗ ΑΕ και της θα το όριζε ρητώς είτε στο άρθρο 9 παρ. 8 του Ν.2941/2001, είτε στο άρθρο 123 παρ. 8 του Ν 4001/2011, όπως έπραξε για άλλες διατάξεις που ήθελε να παραμείνουν σε ισχύ (ΑΠ 1764/2014 χριΔ 2015.288, ΕφαΘ 2071/2017 ΕλλΔνη 2018.783).

Ως εκ τούτων, νομίμως χώρησε, κατά τη διάταξη του άρθρου 39 παρ. 2 του Ν.Δ. της 17.7/13.8.1923, σε συνδυασμό και με εκείνη του άρθρου 460 ΑΚ, η αναγγελία των επίμαχων εκχωρήσεων των απαιτήσεων της εταιρείας κατά της εναγομένης προς την ενάγουσα, όπως επικαλείται, με την ένδικη αγωγή της, η τελευταία, ο δε περί του αντιθέτου ισχυρισμός της εναγομένης πρέπει να απορριφθεί, ως μη νόμιμος.

Περαιτέρω, η εναγομένη ισχυρίζεται επικουρικώς ότι η ενάγουσα προέβη καταχρηστικώς στην ενάσκηση των επίδικων αξιώσεών της, καθώς η ενευράστρια εταιρεία έχει εξοφλήσει άπασες τις ασφαλιζόμενες απαιτήσεις αυτής (ενάγουσας), για τις οποίες είχε συσταθεί επί των επίδικων σε βάρος της απαιτήσεων.

Ειδικότερα, δε, επικαλείται ότι, κατά το χρονικό διάστημα από την 26η-04-2013 έως και την 31 η-12-2013, η εταιρεία «...» κατέβαλε στην ενάγουσα το συνολικό χρηματικό ποσό των 224.201,73 ευρώ, με το οποίο εξοφλήθηκαν οι απαιτήσεις της επί κεφαλαίου και τόκων, για την εξασφάλιση των οποίων είχαν εκχωρηθεί, λόγω ενεχύρου, από την ανωτέρω ενεχυράστρια προς την ενάγουσα τράπεζα οι απαιτήσεις της κατά της ίδιας (εναγομένης), που απέρρεαν από τους 9°, 10° και 11° λογαριασμούς επί πιστοποιημένων εκτελεσθεισών εργασιών του έργου «ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ».

Επιπλέον, επικαλείται πως, με τη συναφθείσα μεταξύ της ενάγουσας και της εταιρείας «...» από 25-06-2014 πρόσθετη πράξη στην υπ' αριθμ. 1502/16-01-1996 σύμβαση πιστώσεως με ανοιχτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό, η ενάγουσα τράπεζα χορήγησε στην εταιρεία « :» δάνειο, ποσού 620.000,00 ευρώ, με σκοπό την αναχρηματοδότηση ισόποσου υφιστάμενου δανεισμού της, και δη τη μείωση του ισόποσου υφιστάμενου τότε χρεωστικού υπολοίπου των λογαριασμών που τηρούνταν στην τράπεζα προς εξυπηρέτηση των προσθέτων συμφώνων ρυθμίσεως οφειλής της ανωτέρω

συμβάσεως πιστώσεως με ανοιχτό λογαριασμό, μεταξύ των οποίων του (...), οι οποίοι αντιστοιχούσαν στις εκχωρηθείσες, λόγω ενεχύρου, στην ενάγουσα απαιτήσεις της εταιρείας «ΑΤΕΒΕ» κατά της ίδιας (εναγομένης), που απέρρεαν από τους 12°, 13°, 14°, 15° και 16° λογαριασμούς επί πιστοποιημένων εκτελεσθεισών εργασιών του έργου «ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ».

Ότι, συνακόλουθα, η ενάγουσα καταχρηστικώς διώκει την επιδίκαση σε αυτήν των ως άνω εκχωρηθεισών, λόγω ενεχύρου, απαιτήσεων, καθώς, ένεκα της κατά τα ως άνω αποσβέσεως του ασφαλιζόμενου συναφώς χρέους της εταιρείας «...» προς την ίδια, όφειλε να επανεκχωρήσει τις εν λόγω απαιτήσεις στην ενεχυράστρια εταιρεία.

Ο προκείμενος, ωστόσο, ισχυρισμός καθόσον κατάγεται στην παρούσα δίκη, ως ένσταση καταχρηστικής ασκήσεως δικαιώματος, τυγχάνει απορριπτέος, ως νόμω αβάσιμος, δεδομένου ότι τα ιστορούμενα συναφώς περιστατικά και αληθή υποτιθέμενα δεν καθιστούν καταχρηστική την εκ μέρους της ενάγουσας άσκηση της ανωτέρω αξιώσεώς της και δεν δύνανται να θεμελιώσουν την εκ του άρθρου 281 ΑΚ ένσταση, αλλά αποτελούν άρνηση της εναγομένης, ως προς την συνδρομή εν προκειμένω των ουσιαστικών προϋποθέσεων, για την άσκηση της εν λόγω αγωγικής αξιώσεώς της ενάγουσας.

Σε κάθε, όμως, περίπτωση, επισημαίνεται πως ο εν λόγω κρινόμενος ως αρνητικός ισχυρισμός της εναγομένης ελέγχεται απορριπτέος, ως μη νόμιμος, καθώς, σύμφωνα και με διαλαμβανόμενα στην ανωτέρω νομική σκέψη, ακόμη και μετά την εξόφληση του ασφαλιζόμενου χρέους και την εξ αυτής επερχόμενη απόσβεση του ενεχύρου, κατ' άρθρο 1243 αρ. 1 ΑΚ, δεν αναιρείται αυτοδικαίως η εκχώρηση, λόγω του συσταθέντος ενεχύρου, αλλά παραμένει η ενάγουσα, ως ενεχυρούχος δανείστρια, δικαιούχος ολόκληρης της ενεχυρασθείσας απαιτήσεως, ενώ έχει την υποχρέωση να αποδώσει στην το μετά την εξόφληση του χρέους υπόλοιπο.

Η ενεχυράστρια, δε, εταιρεία δεν επανακτά αυτοδικαίως τις εκχωρηθείσες, λόγω ενεχύρου, απαιτήσεις, συνεπεία της αποσβέσεως του ασφαλιζόμενου, δια αυτών, χρέους, αλλά διατηρεί σε βάρος της ενεχυρούχου δανείστριας την ενοχική αξίωση, περί επανεκχωρήσεως στην ίδια των ενεχυρασθεισών απαιτήσεων, κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 1232 ΑΚ.

Εξάλλου, η εναγομένη ωσαύτως επικουρικώς επικαλείται ότι η ενάγουσα ασκεί καταχρηστικώς εν προκειμένω το αγωγικό της δικαίωμα, δεδομένου ότι η εταιρεία της είχε εκχωρήσει, λόγω ενεχύρου, όχι μόνον τις επίμαχες απαιτήσεις της από τους ως άνω από 9° έως και 16° λογαριασμούς του επί πιστοποιημένων εκτελεσθεισών εργασιών του έργου «...», αλλά και τις αντίστοιχες (μη επίδικες) απαιτήσεις της από τους 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 6°, 7° και 8° λογαριασμούς επί πιστοποιημένων εκτελεσθεισών εργασιών του ιδίου έργου.

Ότι η ίδια κατέβαλε τα αντιστοίχως εγκριθέντα χρηματικά ποσά απάντων των ως άνω (1^{ου} έως και 16^{ου}) λογαριασμών, όχι στην ενάγουσα, αλλά σε μη εκχωρημένο-δεσμευμένο υπέρ αυτής τραπεζικό λογαριασμό της εταιρείας χωρίς μάλιστα, η ενάγουσα να εναντιωθεί σε αυτήν την πρακτική, την οποία γνώριζε. Ότι, το πρώτον, με την από 01-08-2013 σύμβαση εκχωρήσεως απαιτήσεως, λόγω ενεχύρου, που αφορούσε την απαίτηση της εταιρείας σε βάρος της ίδιας, απορρέουσα από το 19° λογαριασμό του ιδίου ως άνω έργου, προβλέφθηκε ότι πληρωμές της «ΔΕΔΗΕ ΑΕ» θα γίνονται σε εκχωρημένο υπέρ της ενάγουσας τραπεζικό λογαριασμό της εταιρείας «...».

Ότι η ενάγουσα, με την από 28-12-2016 εξώδικη δήλωσή της, προς την ίδια (εναγομένη), της δήλωσε, για πρώτη φορά, ότι οι ανωτέρω καταβολές της προς την εταιρεία δεν συνιστούσαν εξόφληση των επίμαχων εκχωρηθεισών απαιτήσεων, ενώ την κάλεσε να της καταβάλει τα αντίστοιχα χρηματικά ποσά.

Ότι, ως εκ τούτων, με την ανωτέρω συμπεριφορά της, η ενάγουσα της δημιούργησε για μεγάλο χρονικό διάστημα την πεποίθηση ότι δεν επρόκειτο να ασκήσει τις νυν καταγόμενες υπό δικαστική διάγνωση αξιώσεις της, η καταχρηστική εν προκειμένω άσκηση των οποίων προκαλεί επαχθείς συνέπειες για τα συμφέροντά της.

Και ο εν λόγω, όμως, ισχυρισμός, ο οποίος επιχειρείται να ανεύρει νόμιμο έρεισμα στη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, τυγχάνει νόμω αβάσιμος και ως τέτοιος απορριπτός, διότι τα ιστορούμενα συναφώς περιστατικά και αληθή υποτιθέμενα, δεν καθιστούν καταχρηστική την εκ μέρους της ενάγουσας άσκηση της ανωτέρω αξιώσεώς της.

Εξάλλου, μόνη η επικαλούμενη από τους εναγόμενους αδράνεια της ενάγουσας για μεγάλο χρονικό διάστημα (ήτοι από το έτος 2012 έως και το έτος 2016), ως προς την άσκηση της νυν καταγόμενης υπό δικαστική διάγνωση αξιώσεώς της, χωρίς να εκτίθεται παραλλήλως ότι αυτή (αδράνεια) συνοδευόταν και από οιαδήποτε προηγούμενη συμπεριφορά της, που προκάλεσε στην εναγομένη την πεποίθηση ότι αυτή δεν θα ασκούσε το δικαίωμά της, δεν αρκεί ώστε να καταστήσει μη ανεκτή, κατά την καλή πίστη και τα χρηστά ήθη, και, συνεπώς, καταχρηστική και απαγορευμένη την άσκηση της κρινόμενης αγωγής (ΟΛΑΠ 7/2002, ΟΛΑΠ 8/2001, ΑΠ 967/2010, ΑΠ 812/2010, ΑΠ 480/2010).

Από τις διατάξεις των άρθρων 86, 87 και 88 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι η προσεπίκληση, η διαδικαστική, δηλαδή, πράξη, με την οποία εξαιρετικά επεκτείνονται τα υποκειμενικά όρια της έννομης σχέσης της δίκης, επιτρέπεται σε τρεις μόνο περιπτώσεις και, ειδικότερα, α) των ομοδίκων επί αναγκαστικής ομοδικίας (άρθρο 86 ΚΠολΔ), β) του αληθινού κυρίου ή νομέα, σε περίπτωση εμπράγματης αγωγής (άρθρο 87 ΚΠολΔ) και γ) του υποχρέου προς αποζημίωση σε περίπτωση ήττας του προσεπικαλούντος στην κύρια δίκη, δηλαδή του καλουμένου δικονομικού εγγυητή (άρθρο 88 ΚΠολΔ).

Στην τελευταία αυτή περίπτωση, επιτρέπεται με την προσεπίκληση του δικονομικού εγγυητή να σωρευθεί και παρεμπίπτουσα αγωγή, με την οποία να ζητείται η καταβολή στον προσεπικαλούμενο από τον προσεπικαλούμενο α) όλου ή μέρους εκείνου, το οποίο σε περίπτωση ευδοκίμησης της κατά του εναγομένου κύριας αγωγής θα υποχρεωθεί αυτός να καταβάλει στον κυρίως ενάγοντα, όταν η προσεπίκληση ασκείται από τον εναγόμενο ή β) αποζημίωσης για την περίπτωση ήττας στην κύρια δίκη, όταν η προσεπίκληση ασκείται από τον ενάγοντα. Από τα παραπάνω, συνάγεται περαιτέρω, ότι κατά την έννοια του άρθρου 88 ΚΠολΔ, για το παραδεκτό της προσεπίκλησης του δικονομικού εγγυητή, πρέπει ο προσεπικαλών να ισχυρίζεται ότι μεταξύ αυτού και του προσεπικαλουμένου υπάρχει, σύμφωνα με τον Νόμο ή τη σύμβαση, έννομη σχέση, η οποία, σε περίπτωση ήττας του στην κύρια δίκη, του παρέχει το δικαίωμα αποζημίωσης κατά του προσεπικαλουμένου.

Απαιτείται, δηλαδή, στην περίπτωση της προσεπίκλησης του δικονομικού εγγυητή να υπάρχουν δύο έννομες σχέσεις, μία η επίδικη στην εκκρεμή δίκη και μία η ασκούμενη με την προσεπίκληση, επιπλέον, δε, η δεύτερη να εξαρτάται από την πρώτη, με την έννοια ότι μόνον εάν ο προσεπικαλών ηττηθεί ως προς αυτήν (πρώτη), αποκτά δικαίωμα αποζημίωσης με βάση τη δεύτερη κατά του προσεπικαλουμένου.

Επομένως, βάση της κατά το άρθρο 88 ΚΠολΔ ασκούμενης από τον εναγόμενο προσεπίκλησης και της ενωμένης σε αυτήν παρεμπίπτουσας αγωγής κατά του προσεπικαλουμένου τρίτου, περί καταβολής στον προσεπικαλούμενο κάθε ποσού, το οποίο, σε περίπτωση ευδοκίμησης κατ' αυτού της κύριας αγωγής, ήθελε υποχρεωθεί να καταβάλει στον κυρίως ενάγοντα, δεν μπορεί να είναι παρά μόνον η τυχόν συνδέουσα τον προσεπικαλούμενο και τον προσεπικαλούμενο ειδική έννομη σχέση, η οποία απορρέει υποχρέωση του δευτέρου να καταβάλει στον πρώτο την αποζημίωση που αξιώνει από αυτόν (προσεπικαλούμενο) ο κυρίως εναγών.

Ως εκ τούτου, στοιχείο απαραίτητο της νομικής βασιμότητας της προσεπίκλησης και της ενωμένης σε αυτήν παρεμπόπτουσας αγωγής είναι η ύπαρξη της ως άνω ειδικής σχέσης μεταξύ προσεπικαλούντος και προσεπικαλούμενου (ΑΠ 1105/2017, ΑΠ 796/2012, ΑΠ 1188/2007, ΕφΘεσ 1169/2016, ΕφΠειρ 351/2015, ΕφΔωδ 5/2014', ΕφΘεσ 215/2013, ΕφΘεσ 203/2011).

Τέτοια, όμως, σχέση δικονομικής εγγυήσεως, κατ' άρθρο 88 ΚΠολΔ, δεν θεμελιώνει η έννομη σχέση ενεχυρίασης - εκχώρησης απαιτήσεων μεταξύ του προσεπικαλούντος οφειλέτη και του προσεπικαλούμενου ενεχυραστή - εκχωρητή [ΠπρΑΘ 1142/2016, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, βλ. και Απαλαγάκη (- Τριανταφυλλίδη/Γεωργιάδου), ΚΠολΔ, τ. Ι, 4η έκδοση, άρθρο 88, αρ. 1, σ. 311].

(Β) Στην προκειμένη περίπτωση, με την ως άνω υπό στοιχείο Β' ανακοίνωση δίκης - προσεπίκληση σε παρέμβαση, στην οποία σωρεύεται και παρεμπόπτουσα αγωγή, η ανακοινώνουσα τη δίκη-προσεπικαλούσα- παρεμπιπτόντως ενάγουσα ισχυρίζεται ότι έχει ασκηθεί εναντίον της η υπό στοιχείο Α' ως άνω κύρια αγωγή, την οποία παραθέτει αυτούσια και με την οποία καλείται να καταβάλει στην εκεί ενάγουσα το συνολικό χρηματικό ποσό των 635.265,55 ευρώ, άλλως και επικουρικός το χρηματικό ποσό των 604.277,01 ευρώ, πλέον τόκων, που αντιστοιχεί σε απαιτήσεις της καθ' ης η ανακοίνωση της δίκης-προσεπικαλούμενης-παρεμπιπτόντως εναγομένης κατά της ίδιας, απορρέουσες από τους υπ' αριθμ. 9° έως και 16° λογαριασμούς, που αφορούν στο έργο «ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ (Μέσης Τάσης/Χαμηλής Τάσης) ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑΣ ΠΕΡΙΟΧΩΝ».

Ότι η ίδια έχει καταβάλει, για την ανωτέρω αιτία, τμηματικώς στην καθ' ης η ανακοίνωση της δίκης-προσεπικαλούμενης-παρεμπιπτόντως εναγομένης το συνολικό χρηματικό ποσό των 604.277,01 ευρώ, κατά τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στο δικόγραφο της ένδικης ανακοίνωσης δίκης-προσεπίκλησης-παρεμπόπτουσας αγωγής.

Ότι σε περίπτωση που ήθελε γίνει δεκτό πως οι ανωτέρω γενόμενες καταβολές της αφορούσαν σε απαιτήσεις σε βάρος της ίδιας, που ανήκαν, κατά τον χρόνο της καταβολής τους, όχι στην καθ' ης η ανακοίνωση-προσεπικαλούμενη- παρεμπιπτόντως εναγομένη, αλλά στην ενάγουσα της υπό στοιχείο Α' κύριας αγωγής, ένεκα της εκχωρήσεώς τους σε αυτήν, λόγω ενεχύρου, τότε τα επιμέρους καταβληθέντα στην καθ' ης η ανακοίνωση-προσεπικαλούμενη- παρεμπιπτόντως εναγομένη χρηματικά ποσά δεν οφείλονταν και, συνεπώς, η τελευταία κατέστη, μέσω των καταβολών αυτών, πλουσιότερη, χωρίς νόμιμη αιτία, σε βάρος της περιουσίας της ίδιας, κατά το συνολικό χρηματικό ποσό των 604.277,01 ευρώ.

Με βάση, δε, αυτό το ιστορικό, ζητεί να παρέμβει υπέρ αυτής η καθ' ης η προσεπίκληση-παρεμπιπτόντως εναγομένη στην ως άνω κύρια δίκη, προκειμένου να την υποστηρίξει, για να αποκρούσει τη σε βάρος της ασκηθείσα κύρια αγωγή, και, περαιτέρω, να υποχρεωθεί η προσεπικαλούμενη- παρεμπιπτόντως εναγομένη, σε περίπτωση ήττας της ίδιας στην κύρια δίκη, να της καταβάλει, με βάση τις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεις, το χρηματικό ποσό των 604.277,01 ευρώ ή όποιο μέρος από το ποσό αυτό τυχόν υποχρεωθεί να καταβάλει στην ενάγουσα της κύριας δίκης, νομιμοτόκως κυρίως μεν από τον χρόνο εισπράξεως εκ μέρους της παρεμπιπτόντως εναγομένης εκάστου επιμέρους αχρεωστήτως καταβληθέντος σε αυτήν χρηματικού ποσού, κατά τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στο δικόγραφο της ένδικης ανακοίνωσης δίκης-προσεπίκλησης-παρεμπόπτουσας αγωγής, δοθέντος ότι αφενός μεν η προσεπικαλούμενη-παρεμπιπτόντως εναγομένη γνώριζε, κατά τον χρόνο καταβολής των επιμέρους αυτών ποσών, ότι οι αντίστοιχες απαιτήσεις της κατά της ίδιας είχαν εκχωρηθεί, λόγω ενεχύρου, στην ενάγουσα της κύριας αγωγής και ότι, συνεπώς, αυτή δεν δικαιούτο στην εισπραξή τους και αφετέρου διότι τόσο η ίδια, όσο και η προσεπικαλούμενη-παρεμπιπτόντως εναγομένη εταιρεία έχουν την εμπορική ιδιότητα, η δε ένδικη απαίτησή της εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού είναι απαίτηση από εμπορική αιτία, κατ' άρθρο 111 παρ. 1

εδ. α' ΕισΝΑΚ, επικουρικώς, δε, από της επιδόσεως της ένδικης παρεμπόπτουσα αγωγής και μέχρις εξοφλήσεως.

Τέλος, ζητεί να κηρυχθεί η εκδοθησομένη απόφαση προσωρινώς εκτελεστή και να καταδικασθεί η προσεπικαλούμενη-παρεμπιπτόντως εναγομένη στα δικαστικά της έξοδα. Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα, η κρινόμενη ανακοίνωση δίκης-προσεπίκληση σε παρέμβαση και η ενωμένη σε αυτήν παρεμπόπτουσα αγωγή αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπον εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 31 παρ. 1, 283 παρ. 1 και 285 εδ. α' ΚΠολΔ), κατά την προκειμένη τακτική διαδικασία.

Ωστόσο, η κρινόμενη προσεπίκληση σε παρέμβαση και η ενωθείσα σε αυτήν παρεμπόπτουσα αγωγή τυγχάνουν απορριπτέες ως νόμω αβάσιμες. Και τούτο, διότι, το δικαίωμα άσκησης προσεπίκλησης προβλέπεται από τον Νόμο αποκλειστικά στις αναφερόμενες στα άρθρα 86 έως 88 ΚΠολΔ περιπτώσεις και, σύμφωνα, με τα εκτιθέμενα στην κρινόμενη προσεπίκληση περιστατικά, δεν στοιχειοθετείται κάποια από τις περιπτώσεις αυτές.

Ειδικότερα, κατά τα διαλαμβανόμενα στην ανωτέρω νομική σκέψη της παρούσας, η ως άνω έννομη σχέση ενεχυρίασης - εκχώρησης μεταξύ της προσεπικαλούσας οφειλέτριας και της προσεπικαλούμενης ενεχυράστριας- εκχωρήτριας των επίδικων απαιτήσεων δεν θεμελιώνει σχέση δικονομικής εγγύησης (άρθρο 88 ΚΠολΔ), ούτε δημιουργεί σχέση αναγκαστικής ομοδικίας (άρθρο 86 ΚΠολΔ), καθώς δεν υφίσταται μεταξύ των ανωτέρω αδιαίρετη ή κοινή έννομη σχέση ή αδιαίρετο δικαίωμα, που να επιδέχεται ενιαίας μόνο ρύθμισης, ούτε συντρέχει περίπτωση υποχρεωτικής κοινής νομιμοποίησης, ούτε, τέλος, το δεδικασμένο επί της ως άνω κύριας αγωγής θα επεκταθεί αυτομάτως και στην προσεπικαλούμενη εταιρεία (ΠπρΑΘ 1142/2016).

Κατά συνέπεια, η κρινόμενη προσεπίκληση και η ενωμένη σε αυτήν παρεμπόπτουσα αγωγή τυγχάνουν απορριπτέες ως νόμω αβάσιμες, δεδομένου ότι στηρίζονται νομικά στην ύπαρξη δικονομικής εγγυήσεως μεταξύ της προσεπικαλούσας-παρεμπιπτόντως ενάγουσας και της προσεπικαλούμενης- παρεμπιπτόντως εναγομένης και, συνεπώς, η ανυπαρξία δικονομικής εγγυήσεως κατά Νόμο εν προκειμένω συνεπάγεται αντιστοίχως και αναγκαίως τη νομική αβασιμότητα, όχι μόνο της προσεπικλήσεως, αλλά και της ως άνω ενωμένης σε αυτήν παρεμπόπτουσα αγωγής.

Εξάλλου, επισημαίνεται ότι και αν ακόμη ήθελε εκτιμηθεί πως η ενωμένη στο αυτό δικόγραφο παρεμπόπτουσα αγωγή αποτελεί αυτοτελώς ασκηθείσα αγωγή, τότε σε κάθε περίπτωση αυτή τυγχάνει απορριπτέα, ως απαράδεκτη, καθώς συνιστά περίπτωση απαγορευμένης άσκησης αγωγής υπό αίρεση (άρθρο 219 ΚΠολΔ), δεδομένου ότι η προσεπικαλούσα-παρεμπιπτόντως ενάγουσα εξήρτησε την άσκησή της υπό την αίρεση της ευδοκμήσεως της υπό στοιχείο Α' ως άνω κύριας αγωγής σε βάρος της ίδιας, με αποτέλεσμα να προκαλείται ανεπίτρεπτα εκκρεμοδικία υπό αίρεση και, άρα, ανασφάλεια και αβεβαιότητα (ΑΠ 1938/2014, ΑΠ 1134/2014, ΑΠ 605/2013).

Τέλος, όσον αφορά στη σωρευόμενη στο δικόγραφο της προσεπικλήσεως, ανακοίνωση δίκης, πρέπει να σημειωθεί ότι αυτή δεν αποτελεί μορφή αιτήσεως παροχής δικαστικής προστασίας και, συνεπώς, δεν δημιουργεί υποχρέωση του Δικαστηρίου, αλλά ούτε και εκείνου, προς τον οποίο απευθύνεται, να απαντήσει σχετικά με αυτή δικαστικά, δε, έξοδα της προσεπικαλούμενης-παρεμπιπτόντως εναγομένης βαρύνουν, κατόπιν συναφώς υποβληθέντος αιτήματος της, την προσεπικαλούσα - παρεμπιπτόντως ενάγουσα, ένεκα της ήττας της τελευταίας (άρθρα 176, 191 αρ. 2 και 106 ΚΠολΔ), σύμφωνα με τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 80 ΚΠολΔ, αν σε δίκη που εκκρεμεί μεταξύ άλλων, τρίτος έχει έννομο συμφέρον να νικήσει κάποιος διάδικος, έχει δικαίωμα, έως την έκδοση αμετάκλητης απόφασης, να ασκήσει πρόσθετη παρέμβαση για να υποστηρίξει τον διάδικο αυτό.

Απαραίτητη προϋπόθεση για την άσκηση πρόσθετης παρέμβασης είναι η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος, το οποίο πρέπει να προσδιορίζεται στο δικόγραφό της, κατά τη ρητή διάταξη του άρθρου 81 παρ. 1 περ. β' ΚΠολΔ (ΟΛΑΠ 11/2011 ΝοΒ 2011.1887, ΟΛΑΠ 28/2007 ΕΛΛΔνη 2007.1013, ΟΛΑΠ 8/1998 ΕΛΛΔνη 1998.71). Έννομο συμφέρον προς παρέμβαση υφίσταται, όταν με αυτήν μπορεί να προστατευθεί δικαίωμα του παρεμβαίνοντος ή να αποτραπεί σε βάρος του η δημιουργία νομικής υποχρέωσης, πρέπει, όμως, αυτά είτε να απειλούνται από τη δεσμευτικότητα ή την εκτελεστότητα της απόφασης που θα εκτελεσθεί, είτε να υπάρχει κίνδυνος προσβολής τους από τις αντανakλαστικές συνέπειές της (ΟΛΑΠ 17/2015, ΟΛΑΠ 12/2013 χριΔ 2013.587, ΟΛΑΠ 14/2008, ΟΛΑΠ 9/2007 Δ 2007.1218).

Η άσκηση, δε, πρόσθετης παρέμβασης δικαιολογείται και στον τρίτο που αναμένει ότι σε περίπτωση ήττας του διαδίκου θα προβληθούν αξιώσεις και εναντίον του (ΕφΑΘ 679/1984 ΕΛΛΔνη 1984.1040). Στο πλαίσιο του άρθρου 82 ΚΠολΔ, ο προσθέτως παρεμβαίνων δεν μπορεί να επιχειρεί διαδικαστικές πράξεις ή να προβαίνει σε δηλώσεις βουλήσεως, που διευρύνουν ή τροποποιούν το αντικείμενο της δίκης, με ατομική αίτηση δικαστικής προστασίας (ΑΠ 1233/2000 ΕΛΛΔνη 2002.157).

Περαιτέρω, η πρόσθετη παρέμβαση δεν αποβαίνει απαράδεκτη για τον λόγο και μόνο ότι η προσεπίκληση απορρίφθηκε ή ήταν απορριπτέα ως απαράδεκτη (ΑΠ 493/1975 ΝοΒ 1975.1245, ΕφΠειρ 185/2016, βλ. και Νίκα, ΠολΔ, τ. Ι, § 31, σ. 403, υποσημ. 87).

Εξάλλου, η κατ' άρθρο 79 ΚΠολΔ κύρια παρέμβαση είναι η διαδικαστική πράξη, με την οποία επιτυγχάνεται η συμμετοχή τρίτου σε δίκη, που εκκρεμεί μεταξύ άλλων, με αρμοδίως κατατιθέμενο και επιδιδόμενο δικόγραφο, στο οποίο εκδηλώνεται η από τον τρίτο αντιποίηση του αντικειμένου της δίκης και με το οποίο ζητείται να περιέλθει το αντικείμενο της δίκης σε αυτόν.

Ήτοι η κύρια παρέμβαση είναι η «αγωγή» ενός τρίτου, του κυρίου παρεμβαίνοντος, που στρέφεται και κατά των δύο διαδίκων ενός εκκρεμούς δικαστικού αγώνα (κύριας δίκης), με την οποία ο ίδιος αξιώνει για τον εαυτό του το αντικείμενο της κύριας δίκης.

Κατά περιεχόμενο, σκοπό, συνέπειες και δύναμη, η κύρια παρέμβαση εξομοιώνεται με την κύρια αγωγή, από την οποία τυπικώς διαφέρει, γιατί δεν είναι εισαγωγικό δικόγραφο της δίκης, αλλά «παρεμπίπτουσα αγωγή», που έχει, όμως, αυτοτέλεια έναντι της αγωγής, καθόσον ο κυρίως παρεμβαίνων υποβάλλει αίτηση παροχής έννομης προστασίας, με τη μορφή της διάγνωσης ότι δικαιούχος του επιδίκου αντικειμένου είναι αυτός ο ίδιος. Για το παραδεκτό της κύριας παρέμβασης απαιτείται, εκτός από τη συνδρομή των γενικών διαδικαστικών προϋποθέσεων που απαιτούνται για την αγωγή και ειδικές διαδικαστικές προϋποθέσεις, δηλαδή η ιδιότητα του παρεμβαίνοντος ως τρίτου, η κατά την άσκηση της παρεμβάσεως ύπαρξη εκκρεμούς δίκης και η αντιποίηση του αντικειμένου της αρχικής δίκης, το δε δικόγραφο για να είναι ορισμένο πρέπει να περιέχει εκτός από τα στοιχεία που απαιτούνται για κάθε δικόγραφο (άρθρα 118, 119 ΚΠολΔικ) και τα εξής, ήτοι αναγραφή των διαδίκων και της διαφοράς που εκκρεμεί, προσδιορισμό του εννόμου συμφέροντος που έχει ο παρεμβαίνων στην εκκρεμή δίκη και, μάλιστα, με σαφήνεια (ΟΛΑΠ 28/2007), καθώς και το δικαίωμα με βάση το οποίο ο κυρίως παρεμβαίνων αντιποιείται ολόκληρο ή ένα μέρος του επιδίκου αντικειμένου.

Προσέτι, πρέπει η κύρια παρέμβαση να περιέχει και αυτοτελές αίτημα δικαστικής προστασίας, στο οποίο είναι προφανές ότι εμπεριέχεται το αίτημα για απόρριψη της αγωγής, αφού η αντιποίηση του αντικειμένου της αυτήν την έννοια έχει (ΑΠ 761/2017).

Ειδικότερα, το έννομο συμφέρον του κυρίως παρεμβαίνοντος θεμελιώνεται στην ολική ή μερική αντιποίηση του αντικειμένου της αρχικής δίκης και συγκεκριμενοποιείται με την υποβολή καταψηφιστικού αιτήματος, ως προς το ίδιο πράγμα, ή με την υποβολή αναγνωριστικού αιτήματος, ως προς το ίδιο δικαίωμα (ΕφΑΘ 13433/1987 ΝοΒ 1988.127, βλ. και Μπέη ΠολΔ, άρθρο 79, σ. 430).

Αντιθέτως, ο κυρίως παρεμβαίνων δεν μπορεί να επιζητεί με την παρέμβασή του την επιδίκαση σε αυτόν αντικειμένου διαφόρου εκείνου, για το οποίο ερίζουν οι αρχικοί διάδικοι της δίκης, στην οποία παρενέβη ή πλέον του αντικειμένου αυτού (ΑΠ 7/2017), ενώ στην περίπτωση αυτή η παρέμβασή του τυγχάνει απαράδεκτη (ΑΠ 1379/2002 ΝοΒ 2003.466, ΑΠ 715/1998 ΕλλΔνη 40.630, ΑΠ 1004/1992 ΕλλΔνη 35.491).

Ωστόσο, η κυρία παρέμβαση, με την οποία ο παρεμβαίνων αιτείται κάτι διαφορετικό ή επιπλέον από το αντικείμενο της δίκης, στην οποία παρεμβαίνει, εφόσον έχει τα νόμιμα στοιχεία *α* αυτοτελούς αγωγής και εφόσον υπάγεται στην αυτή διαδικασία, κατά την οποία διεξάγεται η δίκη αυτή και ασκείται στον πρώτο βαθμό δικαιοδοσίας (βλ. και άρθρο 79 παρ. 1, ως τροποποιήθηκε με άρθρο 1 άρθρο πρώτο παρ. 2 του Ν. 4335/2015 και εφαρμόζεται εν προκειμένω) μέχρι τη συζήτηση της αρχικής αγωγής, είναι δυνατόν να συνδικασθεί με την αγωγή αυτή, ως νέα αγωγή, κατ' άρθρον 246 ΚΠολΔ, εάν, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, διευκολύνεται ή επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης ή επέρχεται μείωση των εξόδων (ΕφΠατρ 1027/2008 ΑχΝ 2009.411, ΕφΛαρ 139/2005 Δικογρ 2006.265, ΕφΑΘ 5446/1987 ΕλλΔνη 30.794).

(Γ) Στην προκειμένη περίπτωση, με την κρινόμενη υπό στοιχείο Γ ως άνω παρέμβασή της, την οποία χαρακτηρίζει ως πρόσθετη, η εταιρεία με την επωνυμία / και τον διακριτικό τίτλο «Α ΑΤΕΒΕ» παρεμβαίνει στην ανοιγείσα μεταξύ των διαδίκων της υπό στοιχεία Α' ως άνω αγωγής δίκη, διώνοντας την απόρριψη αυτής, επικαλούμενη συναφώς άμεσο έννομο προς τούτο συμφέρον, συνιστάμενο στο γεγονός ότι η καθ' ης η παρέμβαση- ενάγουσα της υπό στοιχεία Α' αγωγής, με τους επικαλούμενος στο αγωγικό δικόγραφο της ισχυρισμούς, αμφισβητεί αφενός μεν τη μεταξύ τους συμφωνία, περί της αναθέσεως της εξουσίας εισπράξεως των επίδικων εκχωρηθεισών απαιτήσεων στην ίδια (παρεμβαίνουσα), και αφετέρου την καταβολή σε αυτήν (ενάγουσα) από την παρεμβαίνουσα των χρηματικών ποσών των εν λόγω εκχωρηθεισών απαιτήσεων και σε κάθε περίπτωση την εξόφλησή τους.

Ειδικότερα, δε, ιστορεί ότι, κατά το χρονικό διάστημα από την 26^η-04-2013 έως και την 31^η-12-2013, η ίδια κατέβαλε τμηματικώς στην καθ' ης η παρέμβαση- ενάγουσα τράπεζα το συνολικό χρηματικό ποσό των 224.201,73 ευρώ, με το οποίο εξοφλήθηκαν οι απαιτήσεις της τελευταίας επί κεφαλαίου και τόκων, που αντιστοιχούσαν στις εκχωρηθείσες σε αυτήν απαιτήσεις, που απέρρεαν από τους 9°, 10° και 11° λογαριασμούς επί πιστοποιημένων εκτελεσθεισών εργασιών του έργου «ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ».

Ότι, επιπλέον, με τη συναφθείσα μεταξύ τους από 25-06-2014 πρόσθετη πράξη στην υπ' αριθμ. 1502/16-01-1996 ωσαύτως συναφθείσα μεταξύ τους σύμβαση πιστώσεως με ανοιχτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό, η καθ' ης η παρέμβαση- ενάγουσα τράπεζα χορήγησε στην ίδια δάνειο, ποσού 620.000,00 ευρώ, με σκοπό την αναχρηματοδότηση ισόποσου υφιστάμενου δανεισμού της, και δη τη μείωση του ισόποσου υφιστάμενου τότε χρεωστικού υπολοίπου των λογαριασμών που τηρούνταν στην εν λόγω τράπεζα προς εξυπηρέτηση των προσθέτων συμφώνων ρυθμίσεως οφειλής της ανωτέρω συμβάσεως πιστώσεως με ανοιχτό λογαριασμό, μεταξύ των οποίων του υπ' αριθμ. λογαριασμού, που εμφάνιζε χρεωστικό υπόλοιπο ευρώ.

Ότι, ως εκ τούτων, με την αναχρηματοδότηση του υφιστάμενου δανεισμού της, ποσού 620.000,00 ευρώ, εξοφλήθηκαν τα προρρηθέντα χρεωστικά υπόλοιπα των ανωτέρω τηρούμενων λογαριασμών, τα οποία αντιστοιχούσαν στις εκχωρηθείσες, λόγω ενεχύρου, στην καθ' ης η παρέμβαση-ενάγουσα απαιτήσεις της ίδιας κατά της «ΔΕΔΔΗΕ ΑΕ» (εναγομένης της υπό στοιχείο Α' αγωγής), που απέρρεαν

από τους 12°, 13°, 14°, 15° και 16° λογαριασμούς επί πιστοποιημένων εκτελεσθεισών εργασιών του έργου «ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ». Ότι ως εκ τούτων, ένεκα της ανωτέρω καταβολής-εξοφλήσεως, η ίδια είναι νόμιμη δικαιούχος των επίδικων εκχωρηθεισών απαιτήσεων, τις εισέπραξε, δε, νομίμως, ενώ αβασίμως διεκδικούνται από την καθ' ης η παρέμβαση-ενάγουσα. Ότι, επιπλέον, έχει έννομο συμφέρον να παρέμβει στην ως άνω κύρια δίκη υπέρ της εναγόμενης αυτής «ΔΕΔΔΗΕ ΑΕ», καθώς σε περίπτωση ήττας της τελευταίας, ελλοχεύει ο κίνδυνος να υπάρξει αντανακλαστική σε βάρος της συνέπεια, με την ενδεχόμενη προβολή εναντίον της αξιώσεων της «ΔΕΔΔΗΕ ΑΕ».

Με βάση, δε, αυτό το ιστορικό, η παρεμβαίνουσα εταιρεία ζητεί α) να αναγνωρισθεί ότι η μεταξύ αυτής και της καθ' ης η παρέμβαση-ενάγουσας συμφωνία τους, περί του ότι η εξουσία προς είσπραξη των επίδικων εκχωρηθεισών στην τελευταία απαιτήσεων είχε παραμείνει στην ίδια (παρεμβαίνουσα), β) να αναγνωρισθεί η καταβολή και η σε κάθε περίπτωση εξοφλήσεως των επίμαχων απαιτήσεων, είναι νόμιμα δικαιούχος αυτών και ότι αβασίμως διεκδικούνται από την ενάγουσα και δ) να απορριφθεί στο σύνολό της η υπό στοιχείο Α' ως άνω ασκηθείσα αγωγή. Τέλος, ζητεί να καταδικασθεί η καθ' ης η παρέμβαση-ενάγουσα στα δικαστικά της έξοδα.

Με αυτό, όμως, το περιεχόμενο και αιτήματα, η κρινόμενη παρέμβαση φέρει σαφώς τον χαρακτήρα της κυρίας παρεμβάσεως και όχι της προσθέτου τοιαύτης, όπως εσφαλμένα χαρακτηρίζεται από την παρεμβαίνουσα στο δικόγραφο της, καθόσον, σύμφωνα και με τα εκτιθέμενα στην ανωτέρω νομική σκέψη, με αυτήν (παρέμβαση) διώκεται όχι η υποστήριξη της εναγόμενης της αρχικής δίκης «ΔΕΔΔΗΕ ΑΕ», προς τον σκοπό απλώς της απορρίψεως της κατ' αυτής ασκηθείσης υπό στοιχείο Α' ως άνω αγωγής, αλλά η εκ μέρους της παρεμβαίνουσας ολική αντιποίηση του αντικειμένου της αρχικής δίκης, που συγκεκριμενοποιείται με το υποβληθέν γ' ως άνω αναγνωριστικό αίτημα, ως προς τις επίδικες εκχωρηθείσες στην καθ' ης η παρέμβαση-ενάγουσα απαιτήσεις.

Η παρέμβαση, δηλαδή, αυτή είναι κύρια, διότι έχει, πλην άλλων, ως αίτημα, αφενός μεν την απόρριψη της υπό στοιχείο Α' αγωγής (υπό στοιχείο δ' ως άνω αίτημα) και αφετέρου αυτοτελές δικό της αίτημα, περί της της παρεμβαίνουσας, ως δικαιούχου του επίδικων και από την καθ' ης η παρέμβαση-ενάγουσα απαιτήσεων, δε, ότι το γεγονός πως η παρεμβαίνουσα αναφέρει στο δικόγραφο της παρεμβάσεώς της, ότι παρεμβαίνει υπέρ της εναγομένης της υπό στοιχείο Α' αγωγής, πλην άλλων, καθώς ελλοχεύει ο κίνδυνος σε περίπτωση ήττας της τελευταίας στην κύρια δίκη να προβληθούν αξιώσεις σε βάρος της ίδιας, δεν αρκεί για την εκτίμησή της, ως πρόσθετης παρεμβάσεως.

Επιπλέον, στο αυτό δικόγραφο διαλαμβάνονται και έτερα αυτοτελή αιτήματα παροχής ένδικης προστασίας, και δη αίτημα περί αναγνωρίσεως της εξουσίας της παρεμβαίνουσας, δυνάμει συμφωνίας της με την καθ' ης η παρέμβαση- ενάγουσα, εισπράξεως εκ μέρους της ίδιας των επίδικων απαιτήσεων (υπό στοιχείο α' ως άνω αίτημα), και αίτημα περί αναγνωρίσεως της καταβολής και σε κάθε περίπτωση εξοφλήσεως των ιδίων απαιτήσεων από την παρεμβαίνουσα στην καθ' ης η παρέμβαση-ενάγουσα (υπό στοιχείο β' ως άνω αίτημα).

Και με τα εν λόγω, όμως, αιτήματα, κρίνεται πως η παρεμβαίνουσα αντιποιείται τις επίδικες εκχωρηθείσες απαιτήσεις, καθώς κατάγονται στην' Απαρούσα δίκη ως διαγνωστικά αιτήματα για τις ίδιες αξιούμενες απαιτήσεις από την ενάγουσα-καθ' ης η παρέμβαση (βλ. Μπέη, ΠολΔ, άρθρο 79, αριθ. 2.1.2). Μάλιστα, τα ως άνω υπό στοιχεία α και β' αιτήματα συνδέονται με σχέση προδικαστικότητας με το υπό στοιχείο γ' αίτημα, ως προς τις αυτές επίδικες απαιτήσεις, ενώ, δια αυτών, η παρεμβαίνουσα δεν αιτείται κάτι διαφορετικό ή επιπλέον από το αντικείμενο της δίκης, στην οποία παρεμβαίνει.

Για τον λόγο αυτό, επισημαίνεται ότι τα εν λόγω αιτήματα (υπό στοιχεία α' και β') δεν χαρακτηρίζονται από το Δικαστήριο, ως αυτοτελής αγωγή, σωρευθείσα στο αυτό δικόγραφο μετά της ως άνω κύριας παρεμβάσεως, η οποία θα πρέπει να συνεκδικασθεί με την υπό στοιχείο Α' ως άνω αγωγή, καθώς ασκήθηκε μέχρι τη συζήτηση της τελευταίας στον πρώτο βαθμό δικαιοδοσίας και υπάγεται στην ίδια διαδικασία, κατά την οποία διεξάγεται η δίκη αυτή.

Περαιτέρω, η κρινόμενη κύρια παρέμβαση αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπον (άρθρα 31 παρ. 1, 79 παρ. 1 και 285 εδ. α' ΚΠολΔ) εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, κατά την προκειμένη τακτική διαδικασία, πλην, όμως, τυγχάνει απορριπτέα στο σύνολό της, ως νόμω αβάσιμη, για τους ακολούθως εκτιθέμενους λόγους.

Πλέον συγκεκριμένα, το υπό στοιχείο α' ως άνω αίτημα, περί αναγνώρισεως της εξουσίας της κυρίως παρεμβαίνουσας, δυνάμει συμφωνίας της με την καθ' ης η κύρια παρέμβαση-ενάγουσα, εισπράξεως εκ μέρους της ίδιας των επίδικων απαιτήσεων, πρέπει να απορριφθεί, ως μη νόμιμο, καθώς συνιστά μεμονωμένο προδικαστικό στοιχείο εννόμου σχέσεως, το οποίο δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αυτοτελούς δικαστικής διαγνώσεως, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 70 ΚΠολΔ (ΑΠ 1347201 5, ΑΠ 508/2013, ΑΠ 522/2008, ΑΠ 224/2007 χριδ 2007.622, ΑΠ 310/2007, ΑΠ 613/2007, ΑΠ 1914/2007, ΑΠ 721/2007, ΑΠ 780/2007, , ΑΠ 1285/2003 Δ 2007.1558, ΑΠ 941/1997).

Περαιτέρω, το υπό στοιχείο β' ως άνω αίτημα, περί αναγνώρισεως της καταβολής και σε κάθε περίπτωση της εξοφλήσεως των ιδίων επίδικων απαιτήσεων από την παρεμβαίνουσα στην καθ' ης η παρέμβαση-ενάγουσα, τυγχάνει απορριπτέο ως νόμω αβάσιμο, δοθέντος ότι, με την ένδικη κύρια παρέμβασή της, η κυρίως παρεμβαίνουσα ιστορεί ότι οι καταβολές, στις οποίες αυτή προέβη προς την καθ' ης η κύρια παρέμβαση-ενάγουσα, αφορούσαν στο ασφαλιζόμενο μ ε τις εκχωρηθείσες, λόγω ενεχύρου, χρέος, το οποίο απέρρευε από τη συναφθείσα μεταξύ τους υπ' αριθμ. 1502/16-01-1996 σύμβαση πιστώσεως με ανοιχτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό και τις πρόσθετες αυτής πράξεις και όχι σε αυτές καθ' εαυτές τις εκχωρηθείσες απαιτήσεις.

Ειδικότερα, η κυρίως παρεμβαίνουσα επικαλείται ότι κατέβαλε στην καθ' ης η κύρια παρέμβαση ενάγουσα αφενός μεν το χρηματικό ποσό των 224.201,73 ευρώ, με το οποίο εξοφλήθηκαν οι απαιτήσεις της τελευταίας επί κεφαλαίου και τόκων από την ως άνω σύμβαση πιστώσεως, που αντιστοιχούσαν στις επίδικες εκχωρηθείσες απαιτήσεις των 9ου, 10ου και 11ου λογαριασμών επί πιστοποιημένων εκτελεσθεισών εργασιών του έργου «ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ», και αφετέρου ότι με την αναχρηματοδότηση του υφιστάμενου δανεισμού της, ποσού 620.000,00 ευρώ, εξοφλήθηκαν τα χρεωστικά υπόλοιπα των προαναφερόμενων τηρούμενων λογαριασμών, τα οποία αντιστοιχούσαν στις εκχωρηθείσες, λόγω ενεχύρου, στην καθ' ης η κύρια παρέμβαση-ενάγουσα απαιτήσεις της ίδιας κατά της «ΔΕΔΔΗΕ ΑΕ», που απέρρεαν από τους 12°, 13, 14°, 15° και 16° λογαριασμούς επί πιστοποιημένων εκτελεσθεισών εργασιών του ιδίου έργου.

Επομένως, η κυρίως παρεμβαίνουσα, συσχετίζοντας τη διατεινόμενη εκ μέρους της εξόφληση του ασφαλιζόμενου χρέους με τις επίδικες εκχωρηθείσες, λόγω ενεχύρου, απαιτήσεις, δίδει μη νομίμως την αναγνώριση της εξοφλήσεως εκ μέρους της των επίμαχων εκχωρηθεισών στην καθ' ης η κύρια παρέμβαση- ενάγουσα απαιτήσεων.

Τέλος, και το υπό στοιχείο γ' ως άνω αίτημα της ένδικης κυρίας παρεμβάσεως, περί αναγνώρισεως της κυρίως παρεμβαίνουσας, ως δικαιούχου των επίδικων εκχωρηθεισών απαιτήσεων, ένεκα της προηγούμενης διατεινόμενης εξοφλήσεως αυτών, τυγχάνει ωσαύτως απορριπτέο, ως νόμω αβάσιμο, και δη ως ερειδόμενο επί εσφαλμένης προϋποθέσεως, καθόσον η κυρίως παρεμβαίνουσα επικαλείται εξόφληση του ασφαλιζόμενου χρέους και όχι αυτών καθ' εαυτών των εκχωρηθεισών, λόγω ενεχύρου, απαιτήσεων, ενώ, σύμφωνα και με διαλαμβανόμενα στην παρατιθέμενη στην αρχή

της παρούσας νομική σκέψη, ακόμη και μετά την εξόφληση του ασφαλιζόμενου χρέους και την εξ αυτής επερχόμενη απόσβεση του ενεχύρου, κατ' άρθρο 1243 αρ. 1 ΑΚ, δεν αναιρείται αυτοδικαίως η εκχώρηση, λόγω του συσταθέντος ενεχύρου, αλλά παραμένει η καθ' ης η κύρια παρέμβαση-ενάγουσα, ως ενεχυρούχος δανείστρια, δικαιούχος ολόκληρης της ενεχυρασθείσας απαιτήσεως, έχοντας την υποχρέωση να αποδώσει στην κυρίως παρεμβαίνουσα, οφειλέτρια εταιρεία, το μετά την εξόφληση του χρέους υπόλοιπο.

Η δε κυρίως παρεμβαίνουσα, ενεχυράστρια εταιρεία δεν επανακτά αυτοδικαίως τις εκχωρηθείσες, λόγω ενεχύρου, απαιτήσεις, συνεπεία της αποσβέσεως του ασφαλιζόμενου, δια αυτών, χρέους, αλλά διατηρεί σε βάρος της ενεχυρούχου δανείστριας την ενοχική αξίωση, περί επανεκχωρήσεως στην ίδια των ενεχυρασθεισών απαιτήσεων, κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 1232 ΑΚ.

Κατ' ακολουθίαν, επομένως, των ανωτέρω, πρέπει η ένδικη κύρια παρέμβαση να απορριφθεί στο σύνολό της, ως νόμω αβάσιμη, και να καταδικασθεί η κυρίως παρεμβαίνουσα στα δικαστικά έξοδα της καθ' ης η κύρια παρέμβαση-ενάγουσας εταιρείας, κατόπιν υποβολής σχετικού προς τούτο αιτήματος εκ μέρους της τελευταίας (άρθρα 176, 181 παρ. 3, 191 παρ. 2 και 106 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

Επισημαίνεται, δε, τέλος, ότι δικαστικά έξοδα δεν επιδικάζονται υπέρ της καθ' ης η κύρια παρέμβαση-εναγόμενης εταιρείας «ΔΕΔΔΗΕ ΑΕ», ελλείψει υποβολής συναφώς προς τούτο αιτήματος (άρθρα 191 παρ. 2 και 106 ΚΠολΔ).

Από την υπ' αριθμ. 14.229/13-11 -2017 ένορκη βεβαίωση της μάρτυρας, που συνετάγη με πρωτοβουλία της ενάγουσας, ενώπιον της Ειρηνοδίκου Αθηνών, Κάμπουρα Μαρίας, κατόπιν νομίμου και εμπροθέσμου, πριν από δύο (2) τουλάχιστον εργάσιμες ημέρες, κλητεύσεως της αντιδίκου της [άρθρα 421 και 422 παρ. 2 ΚΠολΔ - βλ. την νομίμως επικαλούμενη και προσκομιζόμενη υπ' αριθμ. 5889ΣΤ708-11-2017 έκθεση επιδόσεως του αρμοδίου Δικαστικού Επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών, Δημητρίου Α. Χρυσικόπουλου], από όλα ανεξαίρετως τα έγγραφα, που οι διάδικοι νομίμως επικαλούνται και προσκομίζουν, τα οποία λαμβάνονται υπ' όψιν είτε προς άμεση απόδειξη, είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρο 336 παρ. 3 ΚΠολΔ), ορισμένα εκ των οποίων μνημονεύονται ειδικότερα κατωτέρω, χωρίς, ωστόσο, να παραλείπεται οιοδήποτε εξ αυτών, κατά την ουσιαστική εκτίμηση της διαφοράς, από τη δικαστική ομολογία της εναγομένης που επισημαίνεται ειδικότερα κατωτέρω (άρθρο 352 παρ. 1 ΚΠολΔ), καθώς και από τα διδάγματα της κοινής πείρας και της λογικής (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), που λαμβάνονται υπ' όψιν αυτεπαγγέλτως από το παρόν Δικαστήριο, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά:

Δυνάμει της υπ' αριθμ. 1502/16.01.1996 συμβάσεως πιστώσεως με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό, η οποία συνήφθη στην Αθήνα μεταξύ της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία με την οποία χορηγήθηκε στην πιστούχο δάνειο, ποσού 583.330,00 ευρώ, με σκοπό την εξόφληση -αναχρηματοδότηση - ρύθμιση ισόποσου υφιστάμενου δανεισμού της, την από 25.06.2014 πρόσθετη πράξη, με την οποία χορηγήθηκε στην πιστούχο δάνειο, ποσού 294.440,00 ευρώ, με σκοπό την εξόφληση - αναχρηματοδότηση - ρύθμιση ισόποσου υφιστάμενου δανεισμού της, την από 25.06.2014 πρόσθετη πράξη, με την οποία χορηγήθηκε στην πιστούχο δάνειο, ποσού 620.000,00 ευρώ, με σκοπό την εξόφληση - αναχρηματοδότηση - ρύθμιση ισόποσου υφιστάμενου δανεισμού της (...) που αποτελούν αναπόσπαστα 1% τμήματα της αρχικής συμβάσεως.

Επιπλέον, με τις υπ' αριθμ. πράξεις μεταβολής του ύψους της πιστώσεως με ανοικτό λογαριασμό, οι οποίες αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της αρχικής σύμβασης, το όριο της ως άνω χορηγήθεισας στην εταιρεία «Α ΑΤΕΒΕ» πίστωσης αντίστοιχα αυξήθηκε διαδοχικά στο ποσό των 300.000.000 δρχ.,

άλλως στο ποσό των 880.410,86 ευρώ, στο ποσό του 1.800.000,00 ευρώ, στο ποσό των 2.800.000,00 ευρώ, στο ποσό των 5.000.000,00 ευρώ και, τέλος, μειώθηκε στο ποσό των 4.000.000,00 ευρώ.

Περαιτέρω, με την από 16.01.1996 δήλωση εγγυητή, όλα τα προαναφερθέντα πρόσθετα σύμφωνα, τις αιτήσεις χρήσεως, τα προσαρτήματα και τις πρόσθετες πράξεις, καθώς και τις από 20.06.1997, 12.04.2002, 30.08.2005, 1 2.03.2008 δηλώσεις εγγυητή και την υπ' αριθμ. 1502/5/05.07.2012 πράξη μεταβολής του ύψους της πιστώσεως με ανοικτό λογαριασμό, οι εγγυητές, εγγυήθηκαν εγγράφως προς την Τράπεζα, την από την πιστούχο εταιρεία τήρηση των όρων της αρχικής σύμβασης πιστώσεως, όπως αυτή τροποποιήθηκε και ισχύει, και την πλήρη εξόφληση του καταλοίπου του λογαριασμού ή των λογαριασμών, που θα τηρούνταν για την εξυπηρέτησή της, κατά το κλείσιμο τους, παραιτηθέντες των ενστάσεων διαιρέσεως και διζήσεως και των πάσης φύσεως δικαιωμάτων, ενστάσεων ή ευεργετημάτων εν γένει από τις διατάξεις των άρθρων 853, 855, 858, 862, 863, 864, 866, 867, 868, 869 ΑΚ, καθώς και κάθε άλλης ενστάσεως κατά της τράπεζας, ευθυνόμενοι τοιουτοτρόπως εις ολόκληρον, ως πρωτοφειλέτες μετά της πιστούχου.

Η ως άνω, δε, πιστούχος εταιρεία έκανε χρήση της χορηγηθείσης σε αυτήν πιστώσεως, ενώ προς εξυπηρέτηση και λειτουργία αυτής τηρήθηκαν οι ακόλουθοι λογαριασμοί και ειδικότερα : α) προς εξυπηρέτηση της από 25.06.2014 πρόσθετης πράξης, με την οποία χορηγήθηκε στην πιστούχο δάνειο, ποσού 583.330,00 ευρώ, με σκοπό την εξόφληση - αναχρηματοδότηση (ρύθμιση) ισόποσου υφιστάμενου δανεισμού της και της από 14.05.2015 πρόσθετης πράξης αναγνώρισης και ρύθμισης οφειλής, τηρήθηκαν οι υπ' αριθμ. 989-00-3006-087604 και 989-00-3029- 324107 λογαριασμοί.

Εν συνεχεία, τη 13η.02.2017, επειδή η ως άνω πιστούχος εταιρεία και οι εγγυητές υπέρ αυτής δεν εκπλήρωσαν τις υποχρεώσεις που είχαν αναλάβει, δυνάμει της προμνησθείσης συμβάσεως πιστώσεως και ιδίως των ανωτέρω από 25.06.2014 και 14.05.2015 προσθέτων αυτής πράξεων, η ενάγουσα προέβη στο κλείσιμο των σχετικώς τηρούμενων λογαριασμών, αφού είχε καταχωρίσει σε αυτούς τις πάσης φύσεως απαιτήσεις της, που απέρρεαν από τη σύμβαση πιστώσεως, τις πρόσθετες πράξεις, τα πρόσθετα σύμφωνα και τα προσαρτήματά της. Οι εν λόγω, δε, τηρηθέντες λογαριασμοί, κατά το οριστικό κλείσιμό τους, εμφάνισαν χρεωστικό σε βάρος της πιστούχου εταιρείας κατάλοιπο και ειδικότερα: (...).

Περαιτέρω, δυνάμει των υπ' αριθμ. συμβάσεων εκχωρήσεως απαιτήσεων, λόγω ενεχύρου, που συνήφθησαν εγγράφως μεταξύ της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «Τράπεζα ΑΕ» και της ανωτέρω πιστούχου ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΑΝΩΝΥΜΗ ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ», προς εξασφάλιση της τράπεζας για κάθε απαίτησή της από την υπ' αριθμ. 1502/16.01.1996 σύμβαση πιστώσεως και τις τυχόν μελλοντικές αυξήσεις της, καθώς και από το κατάλοιπο που θα προέκυπτε κατά το κλείσιμο των συναφώς τηρούμενων λογαριασμών, που την εξυπηρετούσαν, πλέον τόκων και εξόδων, και ανεξάρτητα από το ληξιπρόθεσμο ή μη της απαίτησής αυτής, η ως άνω πιστούχος εταιρεία, ως εκχωρήτρια, συνέστησε ενέχυρο υπέρ της αποδεχόμενης τράπεζας και εκχώρησε σε αυτήν, λόγω ενεχύρου, σύμφωνα με τις διατάξεις του από 17.7/13.08.1923 νομοθετικού διατάγματος «περί ειδικών διατάξεων επί Ανωνύμων Εταιρειών», τις απαιτήσεις της κατά της εναγόμενης ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «Διαχειριστής του Ελληνικού Δικτύου Διανομής Ηλεκτρικής Ενέργειας ΑΕ» και τον διακριτικό τίτλο «ΔΕΔΔΗΕ ΑΕ», που απέρρεαν από την προεξόφληση των 9ου, 10ου, 11ου, 12ου, 13ου, 14ου 15ου και 16ου λογαριασμών επί πιστοποιημένων εκτελεσθεισών εργασιών, που αφορούσαν στο έργο «ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΣΕ Υ/Σ (Υποσταθμούς) ΠΟΛΕΩΣ Μ.Τ./Χ.Τ. (Μέσης Τάσης/Χαμηλής Τάσης)».

Ειδικότερα, με τις εν λόγω συμβάσεις εκχωρήσεως, λόγω ενεχύρου, η ως άνω πιστούχος εταιρεία συνεκχώρησε και μεταβίβασε στην τράπεζα άπαντα τα σχετικά δικαιώματά της, προσωπικά και πραγματικά και τις σχετικές αγωγές της, συμπεριλαμβανομένων και των απαιτήσεών της κατά της

εναγομένης εταιρείας «ΔΕΔΔΗΕ ΑΕ», ως τελικού παραλήπτη, από τα σχετικά τιμολόγια, τα οποία θα εξέδιδε αυτή (πιστούχος), σε όποιο ποσό και αν ανέρχονταν αυτές οι απαιτήσεις, ενώ υποσχέθηκε προς την τράπεζα τις παραπάνω απαιτήσεις της ελεύθερες από κάθε άλλη ενεχύραση, εκχώρηση, συμψηφισμό, απαίτηση τρίτου, κατάσχεση ή οποιαδήποτε άλλη δέσμευση.

Επιπλέον, η πιστούχος εταιρεία δήλωσε και υποσχέθηκε ότι έχει εκπληρώσει ή ότι θα εκπλήρωνε έναντι της οφειλέτριας της «ΔΕΔΔΗΕ ΑΕ» όλες τις σχετικές με την απαίτηση υποχρεώσεις της, κατά τρόπο συμβατικό και νόμιμο, και ότι θα παρείχε στην τράπεζα οποιαδήποτε πληροφορία σχετικά με τις εκχωρούμενες απαιτήσεις.

Επίσης, σύμφωνα με τον υπ' αριθμ. 3 όρο των ανωτέρω συμβάσεων εκχώρησης, η πιστούχος εταιρεία, ως εκχωρήτρια, εξουσιοδότησε ανεκκλήτως την τράπεζα να εισπράττει μόνη αυτή, χωρίς άλλη διατύπωση ή σύμπραξη της, τις εκχωρούμενες απαιτήσεις σε οποιοδήποτε ποσό και αν ανέλθουν, και παρήγγειλε την εναγόμενη οφειλέτρια της να καταβάλει τα ποσά των απαιτήσεων αυτών απευθείας στην τράπεζα.

Τέλος, με τον υπ' αριθμ. 8 όρο των ως άνω συμβάσεων, συμφωνήθηκε ότι τα αποσπάσματα ή τα αντίγραφα που εκδίδει η τράπεζα από τα τηρούμενα σε αυτήν βιβλία και λοιπά στοιχεία, αναφορικά με τις εν λόγω συμβάσεις εκχώρησης, θα αποτελούν πλήρη απόδειξη κατά του εκχωρητή. Πλέον συγκεκριμένα, α) δυνάμει της προαναφερθείσης υπ' αριθμ. 1006/24.09.2012 σύμβασης εκχώρησης απαιτήσεων λόγω ενεχύρου, η πιστούχος εταιρεία εκχώρησε στην τράπεζα, λόγω ενεχύρου την απαίτησή της κατά της εναγομένης, που απέρρεε από την εγκριθείσα, κατά την ημερομηνία της 24ης-09-2012, από την αρμόδια υπηρεσία της τελευταίας προεξόφληση του 9^{ου} λογαριασμού επί πιστοποιημένων εκτελεσθεισών εργασιών, η οποία αφορούσε στο ως άνω έργο, πληρωτέου ποσού 90.118,48 ευρώ [ήτοι ποσού 77.024,34 ευρώ, πλέον ΦΠΑ 23%, δηλαδή γενικού συνόλου 94.739,94 ευρώ, σύμφωνα με το υπ' αριθμ. 0223/21.09.2012 τιμολόγιο πώλησης για εκτέλεση τεχνικού έργου της πιστούχου, αφαιρουμένων των ποσών 2.310,73 ευρώ (παρακράτηση ΦΕ 3%) και 2.310,73 ευρώ (κρατήσεις καλής εκτέλεσης 3%)].

Οι προαναφερθείσες, δε συμβάσεις εκχώρησης απαιτήσεων λόγω ενεχύρου επιδόθηκαν νομίμως στην εναγόμενη εταιρεία, όπως τούτο προκύπτει από τις υπ' αριθμ. Εκθέσεις επιδόσεως της αρμόδιας Δικαστικής Επιμελήτριας.

Με την από επιστολή της, η ενάγουσα ζήτησε από την τελευταία να της γνωρίσει την εξέλιξη του έργου, στο οποίο αφορούσαν οι ανωτέρω σχετικοί λογαριασμοί και τα τιμολόγια, καθώς και την εκτιμώμενη ημερομηνία εξοφλήσεώς τους. Ωστόσο, η εναγομένη γνωστοποίησε τότε στην ενάγουσα τράπεζα ότι είχε εξοφλήσει τις εν λόγω οφειλές της, μέσω καταθέσεως των σχετικών χρηματικών ποσών σε μη ενεχυρασμένο υπέρ της ενάγουσας λογαριασμό, δικαιούχος του οποίου ήταν η ανωτέρω πιστούχος και εκχωρήτρια εταιρεία «Α ΑΤΕΒΕ». Πράγματι, δε, προκύπτει ότι η εναγομένη κατέβαλε στο υπ' αριθμ. GR46 τραπεζικό λογαριασμό, τον οποίο τηρούσε η εταιρεία «Α ΑΤΕΒΕ» στην ενάγουσα τράπεζα, τα ακόλουθα χρηματικά, και δη: α) το ποσό των 90.118,48 ευρώ, που αντιστοιχούσε στην αξία των εκτελεσθεισών εργασιών του 9ου λογαριασμού του προρρηθέντος έργου, για το οποίο είχε εκδοθεί το υπ' αριθμ. 0223/21-09-2012 τιμολόγιο της εκχωρήτριας εταιρείας, κατέβαλε σε δύο δόσεις, ήτοι ποσού 51.600,00 ευρώ, την 28η.11.2012, και ποσού 38.518,48 ευρώ, τη 10η.12.2012.

Ωστόσο, με τις ως άνω γενόμενες από την εναγομένη καταβολές προς την εκχωρήτρια εταιρεία, οι οποίες, μάλιστα, έλαβαν χώρα μετά την αναγγελία προς αυτήν των συμβάσεων εκχώρησης, δεν ελευθερώθηκε η εναγομένη από την υποχρέωσή της να καταβάλει στην ενάγουσα τα ποσά εκχωρηθεισών, λόγω ενεχύρου, απαιτήσεων, δοθέντος ότι η τελευταία, ως ενεχυρούχος δανείστρια, κατέστη μοναδική δικαιούχος των επίδικων ενεχυρασθεισών απαιτήσεων, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στη νομική σκέψη, που παρατίθεται στην αρχή της παρούσας. Κατόπιν τούτων, η

ενάγουσα, με την από 28.12.2016 εξώδικη δήλωση-όχλησή της, η οποία επιδόθηκε στην εναγομένη την 29η. 12.2016 (βλ. την υπ' αριθμ. 2041B729.12.2016 έκθεση επιδόσεως του αρμοδίου Δικαστικού Επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών, Κωνσταντίνου Χρ. Μπούρα), δήλωσε στην τελευταία ότι οι καταβολές, στις οποίες είχε προβεί προς την εκχωρήτρια δεν συνιστούσαν εξόφληση της οφειλής της έναντι της ίδιας, ενώ την κάλεσε, όπως εντός προθεσμίας είκοσι (20) ημερών από της προς αυτήν κοινοποιήσεως ανωτέρω εξωδίκου δηλώσεως-οχλήσεώς της, της καταβάλει το χρηματικό ποσό των ποσό ευρώ 635.265,55 ευρώ, εντόκως από την ημερομηνία εκδόσεως εκάστου τιμολογίου της.

Ωστόσο, η εναγομένη δεν της έχει καταβάλει εισέτι το σύνολο ή μέρος του εν λόγω χρηματικού ποσού. Η συνολική, βέβαια, οφειλή της εναγομένης έναντι της ενάγουσας, σύμφωνα και με τα ανωτέρω αναφερόμενα, ανέρχεται στο χρηματικό ποσό των (90.118,48 € + 83.063,18 € + 76.641,01 € + 83.871,80 € + 77.829,21 € + 67.995,87 € + 63.461,00 € + 61.296,46 € =) 604.277,01 ευρώ.

Κατ' ακολουθίαν, επομένως, των ανωτέρω, πρέπει η ένδικη υπό στοιχείο Α' ως άνω αγωγή να γίνει εν μέρει δεκτή, κατά το επικουρικό σωρευθέν αίτημά της, ως βάσιμη και κατ' ουσίαν, και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα το συνολικό χρηματικό ποσό των εξακοσίων τεσσάρων χιλιάδων διακοσίων εβδομήντα επτά ευρώ και ενός λεπτού (604.277,01 €), και δη νομιμοτόκως από την επομένη της επιδόσεως της αγωγής και μέχρις εξοφλήσεως.

Όσον αφορά, δε, στο αίτημα για την κήρυξη της παρούσας αποφάσεως προσωρινώς εκτελεστής, το Δικαστήριο κρίνει πως δεν συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι που να επιβάλουν την προσωρινή εκτελεστότητα, ή ότι η επιβράδυνση της εκτελέσεως είναι δυνατόν να επιφέρει σημαντική οικονομική ζημία στην ενάγουσα.

Γι' αυτό, το περί τούτου υποβληθέν παρεπόμενο αίτημα πρέπει να απορριφθεί ως κατ' ουσίαν αβάσιμο.

Τέλος, τα δικαστικά έξοδα πρέπει να κατανεμηθούν μεταξύ των διαδίκων της υπό στοιχεία Α' ως άνω αγωγής, ανάλογα με την έκταση της νίκης και της ήττας εκάστου εξ αυτών, και να καταδικασθεί η εναγομένη στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας (άρθρα 178 παρ. 1 και 191 παρ. 2 κπολδ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ κατ' αντιμωλίαν των διαδίκων Α) την από 27-07-2017 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως δικογράφου 564788/2751/31-07-2017 αγωγή, Β) την από 26-10-2017 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως δικογράφου 589654/3756/27-10-2017 ανακοίνωση δίκης – προσεπίκληση σε παρέμβαση και παρεμπίπτουσα αγωγή και Γ) την από 29-11-2017 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως δικογράφου 601892/4230/29-11-2017 κύρια παρέμβαση.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την από 27-07-2017 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως δικογράφου 564788/2751/31-07-2017 αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα το χρηματικό ποσό των εξακοσίων τεσσάρων χιλιάδων διακοσίων εβδομήντα επτά ευρώ και ενός λεπτού (€604.277,01), νομιμοτόκως από την επομένη της επιδόσεως της αγωγής και μέχρις εξοφλήσεως.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγόμενη σε μέρος των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας, το οποίο ορίζει στο χρηματικό ποσό των είκοσι μίας χιλιάδων (21.000,00) ευρώ.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 26-10-2017 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως δικογράφου 589654/3756/27-10-2017 προσεπίκληση σε παρέμβαση και την ενωμένη σε αυτήν παρεμπίπτουσα αγωγή.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την προσεπικαλούσα-παρεμπιπτόντως ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα της προσεπικαλούμενης-παρεμπιπτόντως εναγομένης, τα οποία ορίζει στο χρηματικό ποσό των επτακοσίων (700,00) ευρώ.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 29-11-2017 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως δικογράφου 601892/4230/29-11-2017 κύρια παρέμβαση.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την κυρίως παρεμβαίνουσα στα δικαστικά έξοδα της καθ' ης η κύρια παρέμβαση-ενάγουσας εταιρείας, τα οποία ορίζει στο χρηματικό ποσό των επτακοσίων (700,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στην Αθήνα, την 09η-01-2019.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, την 26η-02-2019, χωρίς την παρουσία των διαδίκων, ή των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Σχόλιο

Η προσεπικλήση τρίτου σε εκκρεμή δίκη προβλέπεται στα άρθρα 86, 87 και 88 ΚΠολΔ για τις περιπτώσεις των ομοδίκων επί αναγκαστικής ομοδικίας, του αληθινού κυρίου ή νομέα και του καλουμένου δικονομικού εγγυητή αντίστοιχα.

Στην περίπτωση του άρθρου 88 ΚΠολΔ προβλέπεται η δυνατότητα σώρευσης και παρεμπίπτουσας αγωγή, με την οποία να ζητείται η καταβολή στον προσεπικαλούντα από τον προσεπικαλούμενο α) όλου ή μέρους εκείνου, το οποίο θα υποχρεωθεί αυτός να καταβάλει στα πλαίσια της δίκης, εφόσον εκ του νόμου ή συμβάσεως έννομη σχέση, η οποία, σε περίπτωση ήττας του στην κύρια δίκη, του παρέχει το δικαίωμα αποζημίωσης κατά του προσεπικαλουμένου. Σύμφωνα με την σχολιαζόμενη απόφαση, τέτοια, όμως, σχέση δικονομικής εγγυήσεως, κατ' άρθρο 88 ΚΠολΔ, δεν θεμελιώνει η έννομη σχέση ενεχυρίασης - εκχώρησης απαιτήσεων μεταξύ του προσεπικαλούντος οφειλέτη και του προσεπικαλούμενου ενεχυραστή – εκχωρητή.

Κατά την γνώμη του γράφοντος, η άποψη αυτή, αν και πιθανός ορθή στην συγκεκριμένη περίπτωση, δεν θα πρέπει να αναχθεί σε κανόνα σχετικά με την ευθύνη οφειλέτη και ενεχυραστή – εκχωρητή, για τους εξής λόγους:

α) μεταξύ του οφειλέτη και ενεχυραστή – εκχωρητή **υφίστανται έννομες σχέσεις εκ συμβάσεως και εκ του νόμου** προερχόμενες: η κύρια σύμβαση που δημιούργησε την απαίτηση και η εκ του νόμου ενεχύραση της απαίτησης σε τρίτο, σύμφωνα με τις προϋποθέσεις του ΑΚ.

β) μεταξύ του οφειλέτη και του ενεχυρούχου δανειστή δημιουργείται νέα σχέση ρυθμιζόμενη από τον νόμο, στα πλαίσια της οποίας μπορούν να προβληθούν οι ενστάσεις που ο ενεχυραστής – εκχωρητής έχει εκ της κύριας σύμβασης. Επομένως, ο οφειλέτης, θα πρέπει να δικαιούται να καλεί τον ενεχυραστή - εκχωρητή για να λάβει θέση σε αντιδικία που θα προκύψει, αφού θα στραφεί εναντίον για το ποσό που ήθελε καταδικαστεί εξαιτίας του τελευταίου. Αυτό αρμόζει στο δικονομικό δόγμα της αποφυγής πολλαπλασιασμού των δικών και έκδοσης αντικρουόμενων αποφάσεων.

Το από παράδειγμα που, προφανώς δεν ισχύει στην υπό κρίση απόφαση, είναι το εξής: Ο οφειλέτης υποχρεούται να αποζημιώσει τον ενεχυραστή, βάσει απόφασης. Ο οφειλέτης θα στραφεί εναντίον του ενεχυραστή εκχωρητή για να αποζημιωθεί για την ζημία που υπέστη εξαιτίας παράβασης της μεταξύ τους σύμβασης ή διατάξεων νόμου. Το άλλο δικαστήριο θα πρέπει να κρίνει, και την έννομη σχέση μεταξύ του οφειλέτη και ενεχυρούχου δανειστή, η οποία είτε θα έχει τελεσιδικήσει, χωρίς να έχει ακουστεί ο ενεχυραστής εκχωρητής, είτε θα εκκρεμεί, δημιουργώντας τον κίνδυνο έκδοσης αντικρουόμενων αποφάσεων, οι οποίες θα κρίνουν για τα ίδια πραγματικά περιστατικά, την ευθύνη

του ενχυραστή εκχωρητή ή του ενχυρούχου δανειστή, αφήνοντας τον οφειλέτη δέσμιο μεταξύ πιθανώς αντικρουόμενων δικών.

Αυτό το απλό παράδειγμα, αποτελεί πρακτική εφαρμογή του δικονομικού δόγματος για αποφυγή του πολλαπλασιασμού των δικών και την επίλυση διαφορών που πηγάζουν από βιοτικά περιστατικά στα οποία αρμόζει συνεκδίκαση στο ίδιο δικαστήριο.

Κωστής Κρμιζής
Δικηγόρος Αθηνών & Νέας Υόρκης